Annus XVII - Vol. XVII 1 Iulii 1925 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutio Apostolica, p. 289 - Litterae Apostolicae, p. 291 - Epistola, p. 307.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 309 - *S. C. de Religiosis*: Approbationes, p. 310 - *S. C. de Propaganda Fide*: I Nominis immutatio, II Nominationes, p. 311 - *S. C. Rituum*: I-II-III-IV-V-VI Decreta, p. 311; VII Decretum, p. 326.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica*: Dubia circa impeditos ab Urbe adeunda ad Iubilaeum lucrandum, p. 327 - *S. R. Rota*: Citationes edictales, p. 328.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Sacramenti: Avviso di concorso, p. 330 - S. C. dei Riti, p. 331 - Tribunale della S. R. Rota, p. 331 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 331 - Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 335 - Necrologio, p. 336.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —
Unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 9 – 1 Iulii 1925)

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PAG.

SANCTI CHRISTOPHORI DE HABANA. – *Inter praecipuas.* – Erectionis Provinciae ecclesiasticae Sancti Christophori de Habana. – 6 Ianuarii 1925 . . . 290

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Ex officio.* – Erigitur Delegatio Apostolica Indosinensis. – 20 Maii 1925 . 291

II. *Flores apparuerunt.* – Ven. Dei Famula Maria Michaëla a Sanctissimo Sacramento, fundatrix Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis, Beata renuntiatur. – 7 Iunii 1925 . 292

III. *Deus, qui infirma.* – Ven. Dei Serva Maria Bernarda Soubirous e Sororibus a Caritate et Institutione Christiana Nivernensibus, Beata renuntiatur. – 14 Iunii 1925 296

IV. *Rapallensi.* – Titulo et privilegiis Basilicae Minoris exornatur Ecclesia Paroecialis ad SS. Gervasii et Protasii, in civitate Rapallo, Dioecesis Clavarensis. – 15 Iunii 1925 . . . 301

V. *Pretioso purpurata.* – Venerabiles Dei famuli Ioannes de Brébeuf, Isaacus Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, presbyteri; Renatus Goupil et Ioannes de la Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu, Beati renuntiantur. – 21 Iunii 1925 . . . 302

EPISTOLA

Quod quintum. – Ad Emum P. D. Raphaelem, titulo Sanctae Praxedis, S. R. E. Presb. Card. Merry Del Val, Secretarium Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Patriarchalis Vaticanae Basilicae Archipresbyterum, vicesimum quintum annum ab inito Episcopatu expleturum. – 23 Aprilis 1925 307

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Sacra Congregatio Consistorialis

Provisio Ecclesiarum 309

Sacra Congregatio de Religiosis

PAG.

Approbationes 310

Sacra Congregatio de Propaganda Fide

I. Nominis immutatio 311

II. Nominationes 311

Sacra Congregatio Rituum

I. *Nivernen. seu Tarbien. et Lourden.* – Decretum de *tuto* pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servae Dei Sororis Mariae Bernardae Soubirous, e Congregatione Sororum Caritatis et institutionis christianae « De Nevers ». – 2 Iunii 1925 311

II. *Quebecen.* – Decretum pro Beatificatione seu declaratione martyrii venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Isaaci Jogues, sacerdotum; Renati Goupil et Ioannis de la Lande, coadiutorum, e Societate Iesu, in odium fidei interfectorum. – 2 Iunii 1925 314

III. *Quebecen.* – Decretum pro Beatificatione seu declaratione martyrii venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Isaaci Jogues, sacerdotum, Renati Goupil et Ioannis de la Lande, coadiutorum, e Societate Iesu, in odium Fidei interfectorum. – 2 Iunii 1925 316

IV. *Coreana.* – Decretum pro Beatificatione seu declaratione martyrii venerabilium Servorum Dei Laurentii Imbert, Episcopi Capsensi, et sociorum, in odium fidei ab idolatris interemptorum. – 2 Iunii 1925 318

V. *Gratianopolitana seu Parisien.* – Decretum de *tuto* pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servi Dei Petri Iuliani Eymard, sacerdotis, fundatoris Congregationis sacerdotum a Sanctissimo Sacramento ac Instituti Ancillarum Sanctissimi Sacramenti. – 2 Iunii 1925 321

Annus XVII - Vol. XVII 1 Iulii 1925 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

SANCTI CHRISTOPHORI DE HABANA

ERECTIONIS PROVINCIAE ECCLESIASTICAE SANCTI CHRISTOPHORI DE HABANA

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inter praecipuas Apostolicae Sedis curas haec quoque constans fuit ut, quo facilius spirituali animarum bono et rectae dioecesium administrationi consulatur, ecclesiasticae circumscriptiones opportune mutentur, prout nova temporum et locorum adiuncta expostulare et suadere videntur.

Cum igitur ex multis argumentis constaret valde rei catholicae profectui conferre posse, si dioeceses Sancti Christophori de Habana, Pinetensis ad Flumen et Matanzensis a iurisdictione Archiepiscopi Sancti Iacobi de Cuba distraherentur novaque ecclesiastica provincia, his tribus dioecesibus constans, erigeretur, episcopalem sedem Sancti Christophori de Habana ad gradum metropolitanae Ecclesiae et dignitatem evehendo, et cum etiam supplices preces Capituli Sancti Christophori de Habana ad id haberentur, una cum favorabili voto hodierni Sanctae Sedis Delegati, Nos, de consulto dilectorum filiorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationis Consistorialis Patrum, oblatis precibus annuere censemus et decernimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, dioecesim Sancti Christophori de Habana a iurisdictione Archiepiscopi Sancti Iacobi de Cuba subtrahimus et ad Ecclesiae Metropolitanae gradum et dignitatem evehimus ac extollimus, cum omnibus et singulis iuribus, privilegiis et praerogativis, quibus ceterae metropolitanae Ecclesiae in illis regionibus gaudent et fruuntur. Cuius proinde Praesules pro tempore Archiepiscopi

titulo decorentur, una cum facultate deferendi Crucem et Pallium, sicut ceteri Archiepiscopi, postquam hoc in Sacro Consistorio ab Apostolica Sede postulatum, iuxta morem, et impetratum fuerit.

Insuper huius Ecclesiae cathedralis Capitulum ad Metropolitani Capituli gradum et honorem Apostolica auctoritate illico pariter evehitur, cum omnibus iuribus, privilegiis, praeeminentiis et honoribus, quibus cetera metropolitana Capitula iis in regionibus donantur.

Itemque dioeceses Pinetensem ad Flumen et Matanzensem, una cum earum populo ac clero, ab eiusdem Archiepiscopi Sancti Iacobi de Cuba iurisdictione pariter subtrahimus, easque suffraganeas constituimus metropolitanae Ecclesiae Sancti Christophori de Habana: earum igitur pro tempore Episcopi metropolitico iuri Archiepiscopi Sancti Christophori de Habana subiacebunt.

Quod vero attinet ad unius Seminarii Maioris, pro tota Republica, constitutionem, de qua alias iam actum fuit ac denuo agendum erit, nihil mutare intendimus, quamvis per has praesentes Litteras Cubanam insulam in duas ecclesiastica provincias, inter se distinctas ac separatas, dividimus.

Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Petrum Benedetti, Archiepiscopum titularem Tyrensem, in insulis Cuba et Porturicensi Delegatum Apostolicum, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate vel oppositione, cum onere ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi intra sex menses, a data praesentium computandos, authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die sexta mensis ianuarii, Pontificatus Nostri anno tertio.

O. Card. CAGIANO.
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 52.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ERIGITUR DELEGATIO APOSTOLICA INDOSINENSIS

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ex officio supremi apostolatus Nobis divinitus commissi, quae rei sacrae procurationi melius gerendae conducant, potissimum in regionibus longo terrarum marisque tractu ab hoc orbis catholici centro seiunctis, sollicito studio decernere maturamus. Hoc consilio, Indosinensis regionis missionum incremento prospicere cupientes, negotium pertractantes cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Propagandae Fidei praepositis, in illis partibus nuper visitationem Apostolicam promovendam censuimus, ex qua peculiares missionum earumdem necessitates spirituales innotescerent, quibus consulere necesse erat. Cognitis propterea ex eadem visitatione necessitatibus iisdem, ut continuo illis consultum foret, nomenque christianum in supradictis difficillimis missionibus, longe lateque patentibus, altiores in posterum figeret radices, omnibus quidem rei momentis attente perpensis pariter cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, peropportunum visum est ibidem Delegationem Apostolicam constituere. Quare, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, in regionibus superenunciatis, ad maiorem Dei gloriam et christiani populi salutem, Delegationem Apostolicam erigimus atque constituimus, ipsique novae Delegationi sic per Nos erectae Apostolicae Delegationis Indosinensis nomen facimus; eamdemque episcopali charactere insigni Delegato committendam esse praecipimus.

Haec volumus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Apostolicis constitutionibus et ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XX mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

VEN. DEI FAMULA MARIA MICHAËLA A SANCTISSIMO SACRAMENTO, FUNDATRIX ANCILLARUM SANCTISSIMI SACRAMENTI ET CARITATIS, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Flores apparuerunt in terra nostra, flores pulchritudinis et honestatis, quibus novae contextae sunt coronae, quae iugiter Christi Ecclesiam redimierunt; nam sicut flos ex horto concluso ancilla Christi Michaëla a Sanctissimo Sacramento, mundi divitiis deliciisque reiectis, bonum odorem vitae suae, castitatis, humilitatis, patientiae, caritatisque plenae, in orbem effundit; sicut flos agri, qui semine suo raptim terram circumstantem numerosis floribus auget, ipsa per filias in Christo suas tot pulchritudinis et honestatis flores Nobis Ecclesiaeque reliquit. Anno vero MDCCCIX, die prima ianuarii, in civitate Matritensi, est a nobilibus parentibus orta Maria Michaëla Desmaisières, quam dein a Ssmo Sacramento nuncuparunt. In pueritia indolis suavitate, morum candore, animi pietate eluxit; et cum adhuc puella ad Eucharisticas dapes accesserit, adulescentior facta sacram Synaxim quotidie assumebat. Abhorrens a vanitate, a mundanis oblectamentis aliena, summam habitu atque incessu a iuventute modestiam ostendit; at, post desideratissimae genetricis mortem, magistra et duce alia virtutibus praeclara matrona, cui nomen Ignatia Rico de Gande, perfectiorem vitam est aggressa, atque interea castitatis voto se obstrinxit. Cum autem quadam die anni MDCCCXLV, cum socia Ignatia, Matritense S. Ioannis a Deo nosocomium visitans, tristissimam mulierum ibi degentium condicionem cognovisset, statim Venerabilis Dei Famula, quae iam a prima aetate in caritatis operibus se exercuerat, prospiciens praesertim puellarum honestati, quas tum christianam catechesim tum domestica negotia edocendas curaverat, aptam domum, in qua puellae periclitantes vel deperditae reciperentur atque e vitiorum coeno averterentur, erigere statuit. Eodem anno propterea in domo a Congregatione *Crusada* conducta primum huiusmodi conlegium constituit, quod postea, anno MDCCCXLIX, in alia etiam ad tempus conducta domo, suae propiore, ac tandem in via *Atocha* Matritensis civitatis, stabili modo, transtulit. Dicavit vero primum conlegium, vel potius hospitium, Virgini Perdolenti, illudque in septem dolorum Beatae Mariae memoriam curis commisit septem nobilium foeminarum, quas inter Dei Famula fuit. At initia operis difficultates omne genus gravarunt; sive quae a mun-

danis hominibus procedebant, sive quae a victu ceterisque vitae necessitatibus, ita ut in hospitium sustentandum Michaëla res omnes suas contulerit; sive quae a sociis iisdem oriebantur, cum ipsae post aliquod tempus fere omnes bonum opus reliquerint. Ob hunc quidem sociarum defectum Venerabilis Dei Serva, rata suum opus haud posse non modo progredi sed etiam firmari, nisi alicui regulari mulierum congregationi committeretur, antea Lauretanis sororibus e natione Gallica, dein monialibus novae congregationis, quam ipsamet instituit, illud concredidit. Nam, cum acerba multa earundem Lauretanarum caussa sustinuerit, supremum sui operis regimen, amotis sororibus iisdem, rerum necessitate coacta, sumpsit; et tunc, mundanis, quas adhuc gerebat, vestibus relictis, habitum monialium more confectum induit, primasque instituendae Congregationis sodales delegit, quas ad regularem vitam illico efformare coepit. Novae vero Congregationis – quam Dei Famula consulto concepit tum ne sibi sociae deessent, quae in hospitio suo moderando ac ministrando ipsimet essent adiutrices, tum ne post mortem suam et pium opus et labores pro eius incremento exantlati ad irritum caderent, – finis ab initiis usque fuit monialium sanctificatio per Altaris Sacramenti perpetuam adorationem ad gloriam Dei atque ad animarum salutem, praesertim iuvenum perditarum conversione ad bonum, et periclitantium tutela. In novi sodalitii, titulo *Congregationis Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis*, moderatrix generalis die VI ianuarii MDCCCLIX electa, Venerabilis Dei Famula vota simplicia nuncupavit, quae insequenti anno die XV iunii sollemniter iteravit. Retinuit autem Dei Serva nomen Sororis a Sanctissimo Sacramento, quod fere decem ante annis iam sumpserat, cum in sodalitatem a christiana catechesi nuncupatam adscribi voluisset. Haec vero Sancta Sedes antea ad quinquennium, postea, anno MDCCCLXVI, in perpetuum novum Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis institutum adprobavit; at, ut opus suum Fundatrix perficeret, quot ei et quam graves obiiciebantur difficultates! Sed, Dei gratia, haud impares Venerabilis Dei Famulae virtutes erant. Effulsit enim Venerabilis Soror a Sanctissimo Sacramento plenissima fide, ita ut spem suam in Deo continenter conlocaret pro illis etiam rebus, quae non directe aeternam beatitatem, sed peculiaria tantum bona praesentis huius vitae respicerent. Fortis proinde mulier in arduis et in adversis rebus, adeo ut nihil eius animi tranquillitatem turbare valeret; sed in omnibus divinam gloriam solum quaesivit, omnia verba sua, optata, cogitationes ad Deum dirigens; et, cum erga Iesum Christum sub Eucharisticis velis delitescentem succenso amore flagraret, iugiter ex Eucharistico Mysterio suas, cum deficerent, vires recuperavit et auxit. Ob suum profecto erga Sacram Eucharistiam

ardorem non modo a Sacramento Altaris nomen sibi ipsi imposuit, sed suas quoque socias Sacramenti adoratrices atque ancillas vocavit; ab eisdem praeterea emblema cum ostensorio ad pectus ferri voluit; cultum denique Eucharisticum inter eas usque ad mortem omni studio et alacritate fovit. In Instituto vero condendo et moderando plane singularem prudentiam ostendit et vigilantem; semper tamen matrem sororibus se praebuit atque, occasione data, humilitate plenam. Nil nisi commune in mensa adhibuit, tantum enim cibi sumere consuevit quantum vix vitae alendae par esset; et, licet ex nobili ac divite genere nata, paupertatem adeo dilexit, ut pauperem se fecerit, quo egenis facilius subveniret. Pauperes quidem et inopes omne genus sollicite adiuvit; at, cum iugiter in curando proximi bono per totum vitae suae curriculum laboraverit, spiritualem tamen cuiusque utilitatem omnibus praeposuit. Et revera sollers studium animarum salutis procurandae palam monstravit in hospitiis erigendis et in Congregatione Ancillarum sua instituenda, quibus innumerabiles foeminae, e vitiorum coeno ereptae, non tantum civili cultui, sed praecipue Deo restituerentur. Nil itaque mirum quod opus a Venerabili Dei Famula institutum, post haud multos annos, civitatis Matritensis fines transgressum, in ceteras Hispaniae provincias diffunderetur, ita ut plura conlegia sive Caesaraugustana, sive Valentina, sive Barcinonensi, sive Burgensi in civitate aliisque in oppidis iam ante Matris a Sanctissimo Sacramento piissimum obitum condita fuerint. Sanctissima vero ac sollertissima vita Dei Famula functa est mense augusto, anno MDCCCLXV, aetatis suae quinto ac quinquagesimo, in domo Ancillarum Valentiae, quo se ad sorores suas asiatico morbo correptas curandas conferre voluit. Non una vice tantum aegrotis cholera morbo affectis Venerabilis Dei Serva iam operam suam praestiterat, tum anno MDCCCXXXIV, tum annis MDCCCLIV et MDCCCLV, cum gravi quidem vitae suae periculo; nil amplius propterea eandem a proposito filias in Christo suas invisendi aegrotas et curandi deterrere, nec preces ceterarum sororum nec vitae discrimina, valuerunt. Sed biduo, postquam Valentiam pervenerat, ipsa quoque lue asiatica est sic vehementer correpta, ut duodecim post horas Fundatrix Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis, omnibus refecta Ecclesiae Sacramentis, praesentem cum aeterna vitam commutaverit. Ob pestiferae contagionis periculum statim post mortem corpus, capsa lignea inclusum et ad coemeterium quasi secreto delatum, distincto in loco humatum est; a quo tamen sollemniter, frequentissimis ex omni ordine civibus comitantibus, in domum Congregationis, vicesimo sexto anno ab obitu, translatum est, ibique in sarcophago marmoreo repositum; quod ad invisendum ab illo tempore turmatim fideles, peregrinorum more, confluunt, Venerabilis Dei Famulae sanctitatis vitae

fama commoti atque eximiis virtutibus, quas quidem supernaturalium charismatum ornamentum vividiores effecit. Nil propterea mirum si haec Venerabilis Famulae Dei Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento Beatificationis causa a rec. mem. Decessore Nostro Leone Papa XIII digna habita fuerit, quae Sacrae Rituum Congregationi cognoscenda committeretur; eademque, introducta cum fuerit, minoribus interea superatis iudiciis, adeo progressa deinceps fuerit, ut mox etiam super Venerabilis Servae virtutibus disceptari coeptum sit; quas tanquam heroica qualitate praeditas atque exornatas Nos ipsi anno MCMXXII, tertio idus iunii, sollemniter adprobavimus et declaravimus. Agitata dein quaestione de duobus miraculis, quae a Deo patrata ferebantur per Venerabilis Mariae Michaelae a Ssmo Sacramento intercessionem, post duas Congregationes, antepraeparatoriam scilicet et praeparatoriam, nec non aliam generalem Congregationem, quae coram Nobis die XXI mensis aprilis, hoc ipso anno, habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi, die prima mensis maii proxime praeteriti, proposita miracula constare sollemniter declaravimus, ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum propterea nihil, secundum sacri fori instituta, iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacrae Rituum Congregationi praepositi, ceterique de more consulendi rogarentur, num tuto procedi posse censerent ad sollemnem Venerabilis Dei Famulae Beatificationem, in generali conventu, die quinta mensis praeteriti, coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores, unanimi consensu tuto procedi posse responderunt. Nos vero in re tanti momenti mentem Nostram aperire cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea auxilium posceremus. Quod quidem cum fecissemus, qua die Sancti Gregorii Nazianzeni, Episcopi Confessoris Ecclesiaeque Doctoris festum agitur, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, et causae relatore, et dilectis filiis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Angelo Mariani, Fidei promotore generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servae Dei Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento Beatificationem. Quapropter, precibus permoti plurimorum Hispaniae Episcoporum, nec non Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis Congregationis, quam ipsa fundavit quaeque pluribus in locis iam floret, auctoritate Nostra apostolica, concedimus ut eadem Venerabilis Maria Michaëla a Sanctissimo Sacramento Beatae nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lypsana, seu reliquiae, publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut imagines

eiusdem Servae Dei radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de ea quotannis officium recitetur de Communi Virginum cum Lectionibus propriis, per Nos adprobatis, et Missa propria, pariter per Nos adprobata, celebretur, servatis rubricis, sed tamen in dioecesibus dumtaxat Matritensi ac Valentina, nec non in ecclesiis ac publicis sacellis Congregationis Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis. Denique largimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Dei Famulae Mariae Michaëlae a Sanctissimo Sacramento, servatis servandis, in dioecesibus supra dictis celebrentur, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis memoratae Sororum Congregationis, intra annum ab iisdem sollemnibus in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite peractis. – Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis iunii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

VEN. DEI SERVA MARIA BERNARDA SOUBIROUS, E SORORIBUS A CARITATE ET INSTITUTIONE CHRISTIANA NIVERNENSIBUS, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Deus, qui infirma mundi eligit ut fortia confundat, qui iam simplicem puellam Galliae sospitam voluit, pauperem in ipsa Gallia custodem pecudum virginem elegit, per quam universo mundo fontem salutis proderet mirandum. Et re quidem vera inter praecipuos religiosos eventus, quibus, decimo nono saeculo vertente, catholicus orbis vehementer commotus est, ea procul dubio eminent prodigia, quae circa annum reparatae salutis millesimum octingentesimum quinquagesimum octavum apud Lapurdensem pagum evenere, quaeque nomen famulae Dei Bernardae Soubirous celeberrimum reddiderunt. In oppido Tarbiensis dioecesis, cui nomen *Lourdes* ortum duxit haec ancilla Dei die VII mensis ianuarii anno MDCCCXXXIV. Parentes illi fuerunt Franciscus Soubirous et Aloisia Carterot, pauperrimi quidem et rudes, sed religionis obsequio et morum probitate commendati.

Lustralibus aquis ablutae infantulae nomina fuerunt Mariae Bernardae. Ob rei familiaris inopiam, procul a maternis curis tradita nutrici, tenui conflictata valetudine, et alimentis deficientibus pro sustentanda vita, ad famulatum adacta, multis Ancilla Dei obnoxiam aerumnis pueritiam transegit. Gregis custodiae addicta, absque ulla litterarum cognitione, vix religionis rudimenta atque orationem Dominicam et salutationem angelicam didicit, ut, dum in campis depascentibus agnis advigilaret, assidua Rosarii recitatione animum suum recrearet. At innocens, obediens, humilis, pudica, digna habita est Immaculatae Virginis visu et alloquiis. Cum enim aetatis suae annum ageret quartum supra decimum, die XI mensis februarii anno MDCCCLVIII, quarto videlicet anno post dogmaticam definitionem Immaculati Virginis Conceptus, ad conquirenda ligna specum *Massabielle* appellatum cum subiisset Ancilla Dei, illi se conspiciendam dedit Virgo sub specie nobilis matronae, albis indutae vestibus et manu gerentis Rosarium. Hoc primo apparitionum (quae decem atque octo fuerunt) die matrona benigne docuit rudem puellam ut rite pieque Crucis signo se obsignaret, eamque ad Rosarii recitationem excitavit exemplo. Altero die, cum puella, diabolicam fraudem timens, lustralem aquam effudisset in Virginem, illa leniter arridens, ut timorem poneret vultu benigno hortata est. Tertio, per quindecim dies continuos ad specum invitavit puellam et, saepius eam alloquuta, ut pro peccatoribus oraret, terram deoscularetur, poenitentiamque ageret monuit. Insuper imperavit ut significaret sacerdotibus sacellum in loco esse erigendum sollemnibus modo supplicationibus lustrandum. Praecepit simul ut e fonte, qui sub arena latebat adhuc, sed mox erat erupturus, aquam biberet salutarem eaque se abstergeret. Denique, festo Annuntiationis Deiparae, qui novissimus fuit apparitionum dies, puellae instanter percontanti ut nomen proderet illius, cuius adspectu et verbis toties fuerat recreata, Virgo, admotis pectori manibus elatisque in caelum oculis, respondit: «Immaculata Conceptio ego sum». Continuo e terra scatet aqua: primum agricolae vicinitatem incolentes, apparitionum notitia ducti, confluunt ad specum: nonnulli infirmi hausta aqua sanitatem recuperant; ingens, brevi, populi concursus fit ad specum fontemque; et non modo Galliam universam sed Hispaniam, Italiam, totumque orbem catholicum prodigiorum fama pervadit. Verum ob ipsas mirandas apparitiones atque ob concursum populi, puellam invisere cupientis, humili Ancillae Dei gravia obvenerunt incommoda ac molestiae, praesertim ex parte civilis magistratus, missioni eidem divinitus commissae fidem quamlibet abrogantis. Sed in Curiam Episcopalem Tarbiensem accita, cum quaestionibus propositis candide atque impavide respondisset, Serva Dei quamlibet suspicionem illusionis vel fraudis a se removit, divi-

naeque visionis ac missionis veritatem mirifice ostendit probavitque. Ut eam gentium curiositati subduceret, prudenti consilio parochus ancillam Dei recipiendam curavit in asylo, quod Lapurdi sorores religiosae Nivernenses, a caritate et christiana institutione nuncupatae, aperuerant, ibique, inter alumnas cooptata, literas calluit; et, pietatis exercitationibus caritatisque officiis omnino dedita, die III mensis iunii ipsius anni MDCCCLVIII, prima vice singulari laetitia perfusa, ad sacram Synaxim accessit. Interea, gravi correpta morbo et a medicis conclamata, sumptis nonnullis guttis aquae e prodigioso fonte haustae, ex insperato, ab instantis mortis discrimine liberatur, quin tamen unquam perfectam sanitatem adepta sit: ad extremos enim usque mortalis aevi dies iugiter Ancilla Dei male firma valetudine laboravit. Sed absconditam mundoque ignotam vitam complecti cupiens, humilis Bernarda religiosas inter Nivernenses Sorores admitti enixe postulavit; at valetudinis causa nonnullos adhuc annos Lapurdensi in hospitio mansit, ubi tamquam religiosam sese gessit et, infirmis assidens, singularia exhibuit christianae caritatis exempla; donec, auctoritate Episcopi Nivernensis, omnibus difficultatibus disiectis, die XVII mensis iulii anno MDCCCLXVI Serva Dei diuturni voti compos facta est. Relictis igitur amato specu de *Massabielle* et hospitio Lapurdensi non minus dilecto, ut divinae vocationi obtemperaret, Nivernensem urbem adiit ut ibi tyrocinium poneret inter Sorores caritatis et institutionis christianae. Altero a suae admissionis die, iubente Antistita et adstantibus Sororibus, apparitiones omnes, quibus gavisa fuerat, Serva Dei candide narravit ac simpliciter, illam enucleatius referens, qua Virgo Immaculata nomen suum prodiderat; deinde, Antistitae ipsius dicto audiens, haud amplius de apparitionibus loquuta est, nisi obedientia adacta. Induta religiosis vestibus, sancte egit novitiatum, sub nomine sororis Mariae Bernardae, regularis disciplinae atque obedientiae observantissima, aliarumque omnium christianarum virtutum nitidum exemplum. Vividum quod sortita erat ingenium compescuit fortiter, semper hilarem et comitem sese praebuit sodalibus; animadversiones, molestias, diuturnamque humiliationum segetem patientia tulit singulari. Modo valetudinario infirmorumque adsistentiae, modo sacrario addicta, sibi commissa munera diligentissime semper, licet infirma, exsequi studuit. Silentii rigida custos, ingenuitate, modestia, vitaeque innocentia emicuit, susceptamque in baptismate stolam ad obitum usque immaculatam servavit. Umbratilis vitae cupida, nihil antiquius habuit quam ut ab oculis hominum procul abesset. Ob tantam, in quam venerat, nominis celebritatem, – Lapurdensis enim perinsignis Sanctuarii gloriosis fastis nomen et memoria Bernardae stricto veluti foedere coniuncta sociantur, – nihilominus a vanagloria semper se incolumem immunemque servavit.

Advenas undique ad eam invisendam confluentes et colloquutorium, ad quod nonnisi ex obedientia accedebat, iugiter studuit aufugere. Sic in heroica virtutum omnium exercitatione pervenit ad annum usque MDCCCLXXVII, quo, magno animi solatio, sollemnia perpetua vota nuncupavit; anno autem sequenti aliis aerumnis excruciata et doloribus, ut hostia magis pura fieret, die XVI mensis aprilis, Ecclesiae Sacramentis rite munita, invocata pie Deiparae Virginis ope, annos nata quinque supra triginta, placidissimo exitu ad caelestis Agni, qui inter lilia pascitur, nuptias convolavit. Fama prodigiorum, quibus iam vivens inclaruerat, post sanctum Servae Dei obitum late percrebuit, caelestibus aucta signis, quibus ipse omnipotens Deus sanctitatem ancillae suae confirmare visus est. Vulgato enim vix obitus nuntio, tota Nivernensis civitas commota est; omnes cuiusque ordinis cives demortuam virginem sanctam esse conclamarunt; ad cadaver triumphali pompa elatum, quod flexibile perstitit, naturalem colorem servavit nullumque gravem odorem efflavit, suprema vice invisendum turmatim confluere coeperunt fideles, sacris exuviis coronas et numismata admoventes. Ob miranda prodigia et frequentissimum populi concursum, sepulchrum quidem Servae Dei, in sacello Sancti Ioseph, intra monasterii Nivernensis septa positum, celeberrimum evasit. Quare de caelitum honoribus Bernardae Soubirous tribuendis Causa agitari coepta est penes Sacrorum Rituum Congregationem, et probationibus auctoritate Ordinaria sumptis, Pius PP. X. rec. mem. Praedecessor Noster, per decretum die XIII mensis augusti anno MDCCCCXIII Introductionis Causae Commissionem signavit. Continuo processibus Apostolica auctoritate confectis, Nos virtutes Ancillae Dei heroicum attigisse fastigium sollemni decreto sancivimus, edito decimonono kalendas apriles anni MDCCCCXXIII. Deinde de miraculis actum est, quae, Ancillae Dei intercessione, patrata a Deo ferebantur; Nosque per Decretum editum kalendis maiis anni vertentis, de duobus miraculis suprema Nostra auctoritate constare declaravimus. Cum igitur esset de heroicitate virtutum ac de duobus miraculis probatum consilium, illud supererat discutiendum ad actorum legitimam seriem perficiendam, nimirum ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur, an tuto procedi posse censerent ad ipsius Servae Dei sollemnem Beatificationem. Hoc praestitit venerabilis frater Noster Antonius Cardinalis Vico, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefectus et Causae Relator, in generalibus comitiis coram Nobis in Vaticanis aedibus habitis die XII mensis maii proxime elapsi, omnesque tum Revmi Cardinales, tum qui aderant Patres Consultores, unanimi consensu *Affirmative* responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre

luminum caelestis sapientiae auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem die II huius mensis, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque venerabili fratre Nostro Antonio Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto et Causae Relatore, una cum dilectis filiis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, nec non Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad ipsius Servae Dei Beatificationem. Quae cum ita sint, precibus etiam permoti universae Congregationis Sororum Nivernensium a caritate et institutione christiana, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, facultatem facimus ut Venerabilis Ancilla Dei Maria Bernarda Soubirous, religiosa professa e Congregatione Sororum Nivernensium a caritate et institutione christiana, Beata in posterum appelletur, eiusque corpus et relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Insuper eadem auctoritate Nostra concedimus ut de illa recitetur Officium et Missa celebretur de Communi Virginum iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat concedimus in dioecesi Nivernensi, ubi sancte obiit, et in dioecesi Tarbiensi et Lapurdensi, ubi Ancilla Dei caelestibus apparitionibus illustrata fuit, nec non in omnibus templis ac domibus, ubique terrarum sitis, quae ad Congregationem Sororum Nivernensium pertineant, atque etiam in locis ubi dictae Congregationis Sorores sua munera impleant, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui Horas canonicas recitare teneantur: et quod ad Missas attinet, a sacerdotibus ad templa in quibus Beatae ipsius festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eiusdem Famulae Dei peragantur in praedictis dioecesibus et in templis seu oratoriis, quae nominavimus, die per Ordinarium designando, intra annum, postquam eadem sollemnia in Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata. – Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta et Praefecti sigillo munita sint, in disceptationibus, etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, his ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIV mensis iunii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TITULO ET PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS EXORNATUR ECCLESIA PAROECIALIS AD SS. GERVASII ET PROTASII, IN CIVITATE RAPALLO, DIOECESIS CLAVARENSIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Rapallensi in civitate exstat paroecia ad SS. Gervasii et Protasii, quorum ecclesia denuo hisce temporibus exaedificata est, loco antiquioris in honorem Sanctorum eorundem dicati aedificii, quod, etsi historicis factis nobilitatum, vetustate fatiscens ac votis popularium clerique plane incongruens erat. Capitulum vero et Canonicos memoratae ecclesiae, quae a satis antiquis temporibus archipresbyteralis et conlegiata est, Decessor Noster Pius Pp. VII, Litteris suis, die XX mensis maii anno MDCCCXX datis, in testimonium ac signum suae erga clerum populumque Rapallensem benevolentiae et grati animi, serica cappa magna decoravit, cum ipse rec. mem. Praedecessor Noster, ovantibus gratulantibus clero populoque receptus, ipsa in civitate iam anno MDCCCXV aliquot dies commorasset. Praeterea nec praetermitti potest celebre Marianum Sanctuarium a *Monte Allegro* nuncupatum intra eiusdem paroeciae fines exsistere, ad quod pie invisendum christifideles ex finitimis regionibus turmatim ac peregrinorum more, Deiparae opem imploraturi, confluunt. Quapropter cum Archipresbyter et Canonici ipsius insignis ecclesiae SS. Gervasii et Protasii, quae nunc, a fundamentis renovata, molis amplitudine, artis ornamentis, picturis atque affabre factis altaribus renidet, a Nobis enixis precibus postulaverint ut, votis quoque ex omni ordine civium procerumque civitatis adnuentes, tum ad christianae pietatis incrementum cum ad decus augendum vetustae paroeciae, novam eandem ecclesiam ad dignitatem Basilicae minoris eveheremus, Nos optatis eiusmodi propensa voluntate concedere existimavimus; quod eo libentius facimus cum venerabilis frater Amadeus Clavarensium Episcopus id etiam a Nobis exposcat; et eandem novam sacram Aedem non modo hodiernus archipresbyter sed eiusdem quoque in munere paroeciali gerendo praedecessor, qui nunc episcopali Interamnensium et Narnensium Ecclesiae praeest, erigenda curaverit. Conlatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Congregationi Rituum praepositis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore memoratam archipresbyteralem et conlegiatam ecclesiam SS. Gervasii et Protasii, in civitate Rapallensi, intra Clavarensis dioecesis fines erectam, titulo ac dignitate Basilicae minoris perpetuum in modum augemus, illique omnia et

singula iura, privilegia, praerogativas, indulta tribuimus, quae ecclesiis hoc titulo exornatis de iure competunt et in decretis Sacrorum Rituum Congregationis descripta sunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exsistere et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illique, ad quam spectant, Rapallensi ecclesiae Sanctorum Gervasii ac Protasii plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quoquam, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis iunii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

VENERABILES DEI FAMULI IOANNES DE BRÉBEUF, ISAACUS JOGUES, GABRIEL LALEMANT, ANTONIUS DANIEL, CAROLUS GARNIER, NATALIS CHABANEL, PRESBYTERI; RENATUS GOUPIL ET IOANNES DE LA LANDE, COADIUTORES, OMNES E SOCIETATE IESU, BEATI RENUNTIANTUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Pretioso purpurata martyrum sanguine ab initiis suis ad nostra usque tempora semper Ecclesia Christi fuit; nam, cum martyrum sanguis sit christianorum semen, plurimi ex illis, qui, Apostolos Christi vestigiis secuti, nationes ubique terrarum et barbaras quidem gentes Evangelii lumine inlustrare conati sunt, martyrii palmam receperunt, ita sanguine suo Fidei semina irrigantes, quo uberiores deinde segetes colligerentur. Id sane evenit medio saeculo XVII in regionibus, quas nunc Canadenses civitates ac Foederati Americae Septentrionalis Status obtinent; ubi octo fortissimi Christi pugiles occubuerunt, qui, omnes in Gallia nati, et digni Societatis Iesu alumni, in memoratas regiones, quas tunc « Novam Galliam » nuncupabant, a moderatoribus suis missi – etsi non uno eodemque tempore ac loco – post diuturnos asperrimosque labores pro Fidei causa crudelissime necati sunt. Eorumdem vero, quibus duo quasi manipuli heroum sunt effecti, veluti duces ac magistri Isaacus Jogues et Ioannes de Brébeuf merito censentur. Quorum primus, Dei Famulus scilicet Isaacus Jogues, Aurelianensis, septemdecim annos natus, eo praesertim animo ut sibi ad sacras missiones apud infideles iter pateret, suum anno

MDCXXIV Societati Iesu nomen dedit. Tirocinio Rothomagi per biennium exacto, Parisiensi in civitate in philosophiam incubuit, et sacerdotio auctus Novam mox Galliam, anno MDCXXXVI, adivit. Sex ibi annos apud Hurones vixit, sollerter eos christianis veritatibus erudiens; sed cum, anno MDCXXXII, bello inter Iroquenses et Hurones saeviente, a moderatoribus suis vocatus ad Quebecensem civitatem, cum Renato Goupil et aliquibus aliis ab eadem urbe ad Hurones rediret, cum sociis in barbaras manus incidit Iroquensium, qui, more suo, aspera in captivos et praecipue in Isaacum et Renatum, utpote religionis christianae magistros, experiri tormenta gavisi sunt. Pluries enim ambos fustibus caedunt, ignitis carbonibus adurunt, eisdem ungues avellunt, digitorum particulas dentibus confringunt et abstrahunt; Isaacum autem, cui dexter quoque pollex resecatur, inter duos palos funibus suspendunt; denique utrumque in asperrimam servitutem coniiciunt; in qua Dei Famuli famem et frigus aliaque acerba passi sunt. Renatus vero Goupil, cum more suo salutiferum signum Crucis in fronte cuiusdam pueri digito efformasset, iussu barbari ex Iroquensibus senis, in odium eiusdem sanctae Crucis securi percussus, adorabile nomen Iesu geminans, primus in Novae Galliae missione die XXIX septembris anno MDCXLII martyr occubuit. Andegavi ortus, tunc idem Dei Servus « erat vir triginta quinque annorum, simplicitate, vitae innocentia et patientia in adversis singularis, Deo, quem iugiter praesentem in omnibus habuit, atque Eius sanctissimae voluntati per amorem maxime subiectus ». Sic enim de illo, qui, antea sola interposita iurata, quam vocabant « donationis » promissione, Patrum famulatui addictus, paucis tantum diebus antequam occideretur, religiosa Societatis vota nuncupaverat, testatus est Dei Famulus Isaacus Jogues, qui illum habuit comitem itineris et servitutis, et, post illius mortem, tanquam martyrem veneratus est. Nam cum Dei Servo Isaaco, post tristem captivitatis annum, Batavi quidam, qui finitimam regionem, quam nunc Neo-Eboracensis Status complectitur, incolebant, aufugiendi occasionem e servitute, misericordia moti, praebuerint; ipse, Deo favente, ad patriam, in qua ab omnibus uti martyr exceptus est, anno MDCXLIII exeunte, revertit; sed, vix anno elapso, Marianopolim seu Montem Regalem in Canadensi regione petiit, et ad Iroquenses, suos olim carnifices, pacis negotiandae caussa rediit. Hac vero praeter spem feliciter composita, ad easdem barbaras gentes, anno MDCXLVI, sanctum praedicaturus Evangelium iterum reverti voluit; at ab iisdem superstitiosis Iroquensibus, qui, veriti ne Fidei praedicatio sibi maleficia inferret, primum suum apostolum proditorie aggressi sunt, tandem die XVIII octobris dicti anni, capite obtruncato, occisus est; antea autem de brachio dorsoque ipsius adhuc viventis carne avulsa, quam

barbarus quidam devoravit. Vir erat Dei Famulus natura mitissimus ac timidus, sed, assidua sui deminutione atque orandi continenti studio, suum ita animum firmaverat, ut ad difficillima quaeque, moderatorum suorum iussu aggredienda, semper paratus esset, atque in periculis et cruciatibus sustinendis mira sane christianae fortitudinis exempla praebuerit. Illi vero, qua socius, Ioannes de La Lande novissime addictus fuit, qui, Dieppae in Rothomagensi archidioecesi natus, perpetua sponsione Novae Galliae missioni se «donatum» professus erat, et, cum fuga saluti suae consulere posset, maluit magistri sui sortem sequi, ita ut, simili modo eademque de caussa, insequenti die interfectus sit. Fere post duos annos ab insigni horum morte, martyrii palmam adeptus est primus ex altero e Societate Iesu heroum manipulo, qui, duce Venerabili Dei Famulo Ioanne de Brébeuf, coronam gloriae aeternam meruerunt. Fuit ille Antonius Daniel, qui, Dieppae ortus anno MDCI, vicennis Societatem Iesu ingressus erat. Iam sacerdotio initiatus, anno MDCXXXIII, ad Canadenses missiones se contulit; atque, unus e primis sociis Ioannis de Brébeuf, eundem in missione a Sancto Ioseph nuncupata condenda adiuvit. Postea Quebecensi in civitate, alumnis indigenis instituendis, Seminarium erexit, dein ad Hurones reversus, indefesso labore plures missiones fundandas provehendasque curavit. Illum sacerdotalibus adhuc vestibus indutum, ob Missam vix expletam, et gregem suum ad constantiam hortantem Iroquenses occiderunt atque in ecclesia combussere, cum ipsi anno MDCXLVIII, incursione facta, pagum Sancti Ioseph cepissent atque igni cremassent. Aliquot post menses, alia facta incursione in Huronum pagos Sancti Ignatii et Sancti Aloysii, iidem Iroquenses tum Ioannem de Brébeuf cum Gabrielem Lalemant immani crudelitate torquent ac trucidant. Quorum Dei Servorum primus, Condaei, in dioecesi Baiocensi, die XXV martii MDXCVI nobili genere natus, atque anno MDCXVII Societatem Iesu ingressus, Rothomagi, qua in urbe etiam postea litteras docuit, tirocinium fecit ac Deo votis religionis se obstrinxit. Sacro presbyteratus ordine auctus, ab exeunte anno MDCXXV apud Hurones in Canadensi missione operam laboremque consumpsit in Evangelio praedicando, donec ob rerum civilium perturbationem, anno MDCXXIX ad Galliam redire coactus est; at quattuor post annos ad dilectos Hurones reversus, tam alacriter fructuoseque in sacro ministerio apud ipsos laboravit, ut primus illius gentis apostolus merito habeatur. Vitam sollertissimam finivit die XVI martii anno MDCXLIX, inenarrabilibus cruciatibus per plures horas fortissime toleratis, cum Iroquenses eum antea fustibus percutiant et, clavis ignitis in carnes immissis, lacerent; ei labia, linguam, nares resecent, pellem capitis et capillos eripiant; eiusque dein caput corpusque, christianum baptismum irridentes, aqua ferventi inrigent. Denique cum mirum martyris animum impavi-

dum et constantem ferre diutius barbari nequirent, unus ex ipsis de pectore Famuli Dei cor avulsum ad instar ferae devorat, dum ceteri eiusdem sanguinem bibunt. Insequenti die etiam Ioannis de Brébeuf socius, Gabriel Lalemant, Parisiensis, cui Iroquenses multa ex memoratis tormentis atque alia attulerunt, martyrium consummavit; qui, natus anno MDCX et vicennis Societati Iesu adscriptus, fere tres annos suam ante gloriosum obitum in Novae Galliae missione vitam laboriosam duxit. Eodem anno MDCXLIX exeunte duo reliqui Christi pugiles martyrii palmam consecuti sunt; quorum alter, nomine Carolus Garnier, Parisiis ortus anno MDCVI, atque adolescens Iesu Societatem ingressus, iam sacerdotio initiatus ad missionem Canadensem anno MDCXXXVI profectus est, in qua apud Hurones sacrum ministerium, apostolicis laboribus ac virtutibus fulgens, usque ad mortem, ob ingenuum animi candorem et virginalem innocentiam omnibus carissimus, peregit. Ab Iroquensium turmis in suum pagum irrumpentibus, missili plumbeo, gravi vulnere affectus, dum cuiusdam hominis morientis animae consulebat, tandem securi percussus VII idus decembris mortalem hanc vitam cum immortali commutavit. Insequenti autem die e duobus martyribus alter, alios ab Iroquensibus fugientes secutus, cum iter faciens in silva, solus cum quodam Hurone apostata constitisset, ab eodem Fidei transfuga in odium religionis interfectus, in proximum flumen proiectus est. Eidem nomen erat Natalis Chabanel, qui in Mimatensi dioecesi ortus ac Tolosanae Societatis Iesu provinciae addictus, anno MDCXLIII, iam sacerdotali charactere ornatus, Canadensem regionem, triginta annos natus, attigerat. Ad graves in suo munere gerendo difficultates superandas, martyrium ardenter exoptans, perpetuo voto Deo spoponderat se usque ad mortem in missione Huronica mansurum esse; eiusque obitus pro Christi Fide diu delituit, et tantum ex impudenti ipsius percussoris confessione serius cognitus est. Horum octo heroum relliquiis fere omnibus (paucis scilicet Dei Famulorum Ioannis de Brébeuf, Caroli Garnier et Gabrielis Lalemant exceptis) vel combustis a barbaris, vel alio quovis modo saeculorum cursu deperditis; ad loca eorundem sanguine sacrata gentes peregrinorum more confluunt, ibique sacella in eorundem memoriam Deo et Martyrum Reginae dicata erigunt, cum eosdem ad haec usque tempora ut veros Christi Martyres venerentur et praedicent. Quod plures quoque historiae scriptores, etiam acatholici, iique haud modica auctoritate praediti, senserunt aperteque professi sunt. His itaque et ceteris omnibus perpensis, Nos ipsi feria III Pentecostes, scilicet secunda die iunii proxime praeterita, de eorundem Servorum Dei martyrio et causa martyrii constare sollemniter decrevimus. Hoc autem Nostrum iudicium de more paraverant primum processus Ordinarii, iam inde ab anno MDCLII ab Archiepiscopo

Rothomagensi incepti, et hoc vicesimo saeculo ineunte in Quebecensi archidioecesi aliisque locis denuo sumpti ac perfecti; quibus accessit decretum huius Causae introductionis, quod fel. rec. Decessor Noster Benedictus Pp. XV die IX mensis augusti anno MDCCCCXVI manu sua signavit. Processibus dein Apostolicis absolutis, duplici Sacrae Rituum Congregationis conventu antepraeparatorio et praeparatorio praehabito, die demum duodecimo mensis maii huius anni generalis Congregatio, in Aedibus Vaticanis coram Nobis convocata, communi sententia de praedictorum Servorum Dei martyrio et causa martyrii constare affirmavit. Super signis sive miraculis propterea dispensatum est. Quapropter illud unum supererat, ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur, an, stante adprobatione martyrii martyriique causae, nec non dispensatione a signis sive miraculis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem eorundem Servorum Dei Beatificationem; in memorato generali conventu die XII mensis maii proxime praeteriti, coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores tuto procedi posse responderunt. Nos tamen in re tanti momenti mentem Nostram aperire cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea auxilium posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die secunda huius mensis, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, et causae Relatore, et dilectis filiis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Angelo Mariani, Fidei promotore generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Renati Goupil et Ioannis de La Lande Beatificationem. Quapropter, precibus permoti plurimorum, Canadensis praesertim ditionis ac Neo-Eboracensis ecclesiasticae provinciae, Episcoporum, nec non Societatis Iesu universae, auctoritate Nostra Apostolica, concedimus ut iidem primores Americae Septentrionalis martyres, Venerabiles Dei Famuli Ioannes de Brébeuf, Isaacus Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotes, Renatus Goupil et Ioannes de La Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu, Beati in posterum nuncupentur, eorumque relliquiae, si quae exstent, publicae fidelium venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae; itemque permittimus ut eorumdem Dei Servorum imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de eorumdem quotannis Officium recitetur de Communi plurimorum Martyrum cum Lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa pariter de

eodem Communi celebretur, servatis rubricis, in dioecesibus tamen dumtaxat totius ditionis Canadensis ac provinciae ecclesiasticae Neo-Eboracensis, nec non in omnibus templis ac piis domibus, ubique terrarum sitis, quae ad Societatem Iesu pertineant, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus ad templa confluentibus in quibus eorumdem Beatorum festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eorundem Venerabilium Dei Famulorum, servatis servandis, in dioecesibus supra dictis, die ab Ordinario designando, celebrentur, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis praelaudatae Societatis Iesu, intra annum ab iisdem sollemnibus in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite peractis. – Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI mensis iunii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD EMUM P. D. RAPHAELEM, TITULO SANCTAE PRAXEDIS, S. R. E. PRESB. CARD. MERRY DEL VAL, SECRETARIUM SUPREMAE SACRAE CONGREGATIONIS SANCTI OFFICII, PATRIARCHALIS VATICANAE BASILICAE ARCHIPRESBYTERUM, VICESIMUM QUINTUM ANNUM AB INITO EPISCOPATU EXPLETURUM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod quintum ac vicesimum ab inito episcopatu annum propediem expleturus es, id, cum te iubeat memori gratoque animo insigne Dei beneficium recolere, qui sacerdotii plenitudinem tibi et iuveni impertitam voluit et in flore aetatis ac robore valetudinis fruendam tamdiu permisit, tum Nobis suadet, pro ea qua te prosequimur voluntate, ut eventi huius laetitiam, gratulando ominandoque, participemus. Est enim Nobis exploratum, quam fidelem ipsemet immortalis memoriae decessori Nostro Leoni XIII famulatum

praestiteris, sive tibi obtigit ut eidem cubicularius intimus adesses, sive plus una extra ordinem legatione, eius nomine atque auctoritate, perfunctus es, sive in alumnis Nobilis Ecclesiasticae Academiae moderandis effingendisque aliquamdiu elaborasti. Quibus quidem officiis obeundis talem industriam ac sedulitatem attulisti eumque rerum usum, ut Pius X, vixdum ad Petri Cathedram evectus est, tibi, inter Purpuratos Patres adscito, publica Ecclesiae negotia tractanda commiserit. Cuius quidem Pontificis laudes – praeterquam quod eius fama sanctitatis apud populum in dies percrebrescit – historia, veritatis magistra ac testis, suo tempore subtilius dispiciet, flagrantissimumque illud studium praesertim extollet ac praedicabit, quo is fidei integritatem, vero ingenio animoque adversariorum Ecclesiae nudato, strenue tutatus est, et beneficia omne genus christianae contulit societati; hac tamen in multiplici actione laboriosam te operam eidem Pontifici navasse, non est dubitandum quin divinus Ecclesiae Conditor in tua quidem laude ponat. Summopere autem Nobismet ipsis diligentia illa probatur, qua, cum negotia curas Supremae Congregationis de fidei morumque incolumitate pro instituto suo sollicitae, tum Basilicae Vaticanae decus dignitatemque Archipresbyter sustines. In hoc igitur praeteritum quinquies quinquennale temporis spatium fidenter respicito; gratiam autem, quam per manuum impositionem, quo die Episcopus consecratus es, accepisti, tibi cupimus, benignitate Deus sua sic augeat ac multiplicet, ut sanctitatem episcopalis Ordinis, ad quem ante annos quinque ac viginti ascendisti, cotidie plenius in te referas et cotidie alas uberius. Fruare interea tam praeclara ista, quae tibi feliciter incidit, gaudii laetitiaeque opportunitate, cum paterno Nostrae gratulationis officio coniuncta. Quaecumque autem solacia faustus eiusmodi natalis et tibi et viris tui studiosis afferet, eadem compleat cumuletque apostolica benedictio, quam, caelestium conciliatricem donorum et peculiaris caritatis erga te Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIII mensis aprilis anni MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

13 maii 1925. — Titulari episcopali Ecclesiae Comanensi praefecit R. P. Ioannem Campling, Piae Societatis Sancti Ioseph de Mill-Hill, quem deputavit Vicarium Apostolicum Nili Superioris.

— Titulari episcopali Ecclesiae Phesseitanae, R. P. David O' Leary, ex Instituto Oblatorum B. M. V. Immaculatae, quem deputavit Vicarium Apostolicum Transvallensem.

15 maii — Cathedrali Ecclesiae Blesensi, R. D. Georgium Audollent, Vicarium Generalem archidioecesis Parisiensis.

— Cathedrali Ecclesiae Aniciensi, R. D. Norbertum Rousseau, Vicarium Generalem dioecesis Cenomanensis.

— Cathedrali Ecclesiae Ruthenensi, R. D. Carolum Challiol, Archipresbyterum metropolitanae ecclesiae Tolosanae.

25 maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Larandensi, R. D. Vladislaum Szcześniak, quem deputavit Auxiliarem Em̃i P. D. Alexandri S. R. E. Card. Kakowski, Archiepiscopi Varsaviensis.

28 maii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Phasitanae, R. D. Constantinum Aiuti, quem deputavit Delegatum Apostolicum Indosinensem.

29 maii. — Cathedrali Ecclesiae Portlandensi, R. P. D. Ioannem Gregorium Murray, hactenus Episcopum titularem Flaviadensem.

1 iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Philippopolitanae, R. P. D. Ignatium Dubowski, hactenus Episcopum Luceoriensem et Zytomiriensem.

20 iunii. — Cathedrali Ecclesiae de Cáceres, in Insulis Philippinis R. D. Franciscum Reyes, eiusdem dioecesis Administratorem.

23 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Poncensi nuper erectae in insula Porturicensi, R. D. Edwinum V. Byrne, Vicarium Generalem dioecesis Jarensis.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

SSmus Dñus Noster Pius Divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

1 martii 1925. — Congregationem religiosam Sororum, vulgo *Sœurs Missionnaires de l'Immaculée Conception de Montréal*, cuius domus princeps sita est in ipsa civitate Marianopolitana, *laudavit eiusque Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium approbavit;*

— Instituti Sororum a Sancto Ioseph, Torontinensium, cuius domus princeps in ipsa civitate Torontinensi sita est, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit, et super Instituti approbatione Breve Apostolicum expediri mandavit;*

— Instituti Sororum Ancillarum Sacratissimi Cordis Iesu et pauperum nuncupati, cuius domus princeps sita est Angelopoli, *Constitutiones definitive approbavit;*

5 aprilis 1925. — Congregationis Sororum a Divina Providentia nuncupatarum, cuius domus princeps sita est Leopoli, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit;*

— Institutum Sororum Tertii Ordinis S. Francisci, a Sancta Familia Iesu, Mariae et Ioseph nuncupatum, cuius domus princeps sita est in civitate Dubuquensi, in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis, *approbavit, itemque definitive eius Constitutiones;*

— Institutum Sororum vulgo *Suore Salesiane dei Sacri Cuori di Lecce*, cuius domus princeps sita est in dioecesi Lyciensi, *approbavit, itemque definitive eius Constitutiones;*

26 maii 1925. — Institutum Sororum Tertii Ordinis S. Dominici, a Sanctissimo Nomine Iesu nuncupatum, cuius domus princeps sita est in loco vulgo *San Rafael*, in archidioecesi S. Francisci in California, *laudavit, eiusque Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

NOMINIS IMMUTATIO

Decreto diei 13 maii 1925, approbante Ssmo Domino Nostro Pio PP. XI, vicariatui apostolico olim de Unyanyembé in Africa centrali factum est in posterum nomen vicariatus apostolici Taborensis.

II

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

12 maii 1925. — *Coadiutor cum iure futurae successionis Vicarii Apostolici de Hanoi in Tunquino*, R. P. Franciscus Chaize, e Societate Parisiensi pro Missionibus Exteris.

— *Vicarius Apostolicus de Kanchow in Sinis*, R. D. Paulus Dumond, Episcopus titulo Curubitanus.

13 maii 1925. — *Vicarius Apostolicus Nili Superioris in Africa centrali*, R. D. Ioannes Campling, e Societate Sancti Ioseph de Mill-Hill.

— *Vicarius Apostolicus Transvallensis in Africa meridionali*, R. P. David O' Leary, ex Instituto Oblatorum B. M. V. Immaculatae

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

NIVERNEN. SEU TARBIEN. ET LOURDEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI SORORIS MARIAE BERNARDAE SOUBIROUS, E CONGREGATIONE SORORUM CARITATIS ET INSTITUTIONIS CHRISTIANAE « DE NEVERS ».

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefatae venerabilis Servae Dei Beatificationem?

Prosperis inita auspiciis, brevi annorum cursu, suum optatum exitum adepta est lectissima haec venerabilis Servae Dei sororis Mariae Bernar-

dae Soubirous, vulgo *Bernadette* pernotae nomine, Beatificationis causa. Duodecim enim ante annos introducta ipsa quum fuerit, quem adgressa est, eumdem alacriter expediteque prosequuta fuit actorum cursum adeo, ut, abhinc triennium, aditus patuerit praecipuae, quae de virtutibus est, quaestioni.

Revera, naviter studioseque integra pervagata venerabilis Ancillae Dei vita, quae per quinque vix supra triginta sese produxit annos, iuge et constans eiusdem emersit studium, quo ad perfecte agendum movebatur assidue; nec non praeclara innotuit victoria, quam, Dei gratia adiuta, de semetipsa illa retulit, sive cum, ob tantam, in quam devenerat, nominis celebritatem, a vanagloria se custodire ac immunem servare valde sollicita cura advigilavit; sive cum, quam nascendo contraxerat, propriam montanam indolem compescere et emollire infracto erectoque animo adnisa fuit. Mox autem religiosam amplexa et professa est vitam, in eaque tot de die in diem fecit progressiones, ut adquisivisse sibi dicenda sit meritum et laudem heroicae virtutis. Quod si non statim id illa fuerat assequuta ita nempe, ut in ea, quam arripuerat, perfectionis semita, nonnullae quandoque apparuerint imperfectiones seu defectus, non ideo tamen aliquid detrimenti necessaria passa est demonstratio, quemadmodum perapte in rem cadit satis nota et pervulgata sancti Gregorii Magni sententia haec: « Cum mentem a vitae corruptibilis amore divertimus, *quasi quibusdam cordis passibus*, ad interiora properamus. Nemo autem, infima deserens, *repente* fit summus; quia ad obtinendum perfectionis meritum, dum mens quotidie in altum ducitur, ad hoc procul dubio, veluti ascensionibus quibusdam, *gradibus* pervenitur » (*Moral.*, lib. XXII, cap. 19, n. 45).

Heroicis vero ostensis declaratisque virtutibus, prouti ex apostolico constitit, quod eisdem desuper latum est editumque Decretum, ulla sine interiecta mora, altera, quae de miraculis agit, successit quaestio. E variis sane portentis, quae venerabilis Famulae Dei sororis Mariae Bernardae Soubirous suppetiis circumferebantur accepta, binae selectae sunt a morbis sanationes. Hae porro sanationes duae, post severam adhibitam ratiocinationem, utrique facto, iuridice probato, et scientiae placitis innixam et suffultam, eiusmodi inventae sunt, quae prodigii nomen promereantur, naturam, dignitatem atque honorem, sicut apostolicum alterum pariter docet nuperrime latum promulgatumque Decretum. Utroque igitur exstante evulgatoque, uno heroicis super virtutibus, duobus altero super miraculis Apostolicae Sedis Decreto, id omne, quod pro formali seu solemni obtinenda Beatificatione e praescripto iuris ipsiusque rei natura deposcitur, praesto iam esse, haec, quae iudicialis ordinis postrema est actio, ostendit planeque significat.

Cuius eventus faustitate iure meritoque in primis dioeceses laetantur *Nivernensis*, in qua soror Maria Bernarda postremam aetatis suae exegit partem sacraeque ipsius custodiuntur exuviae, et *Tarbiensis* et *Lourdensis*, ubi illius exstat natale solum, et infantiam, pueritiam primamque ad vigesimum secundum annum adolescentiam traduxit. Hisce tamen angustis limitibus se cohiberi Causa non patitur, sed, eosdem praetergrediens, ad universum se porrigit catholicum orbem; cuncti enim christifideles, ubicumque Beatae Mariae Virginis Immaculatae *de Lourdes* cultus atque devotio vigent et florescunt, non modico perfusi erunt gaudio, cum ad eos gratum acceptumque perlatum erit nuncium hodierni apostolici Decreti, quo Causae optatissimae vehementer exspectatum imponitur fastigium.

In generalibus propterea sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima secunda superioris mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servae Dei sororis Mariae Bernardae Soubirous Beatificationem?* qui convenerant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores affirmativum dederunt suffragium. Beatissimus vero Pater impensius exoraturus divinae Sapientiae praesidium, mentem Suam aperire distulit, quam tamen quum patefacere postmodum statuisset, hodiernam designavit diem, quae tertia est post solemnia ob adventum Spiritus Sancti; ideoque pacis Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes acciri mandavit Reverendissimum Cardinalem, Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrorum rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eique adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Servae Dei sororis Mariae Bernardae Soubirous Beatificationem.*

Hoc autem Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis inseri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit quarto nonas iunias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

QUEBECEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IOANNIS DE BRÉBEUF, GABRIELIS LALEMANT, ANTONII DANIEL, CAROLI GARNIER, NATALIS CHABANEL, ISAACI JOGUES, SACERDOTUM; RENATI GOUPIL ET IOANNIS DE LA LANDE, COADIUTORUM, E SOCIETATE IESU, IN ODIUM FIDEI INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Canadensis regionis historiam paullo altius repetenti compertum sane fit atque exploratum, si nobilis Canadensium natio ad eum vitae christianae sensum, actionem ac dignitatem evehi meruerit ad eumque exinde partum sese extollere excultae humanitatis gradum, sicut merito suspicere fas est atque admirari, id omne acceptum esse referendum primis illis Evangelii praeconibus, qui terram illam, quam, tribus ante saeculis, immanis occupabat barbaries, sudore, durissimis adsiduisque sacri ministerii exantlatis laboribus, suoque demum profuso sanguine irrigarunt, coluerunt et feracem effecerunt. Hi apostolici viri, ad quos huc usque sermo respexit, ad inclytam et benemerentissimam pertinent Societatem Iesu, quae foecunda Sanctorum est parens atque altrix; iique octo percensentur numero, quorum Sacerdotes sex, nimirum: Ioannes de Brébeuf, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel et Isaac Jogues; bini vero Fratres Coadiutores, nempe: Renatus Goupil et Ioannes de la Lande.

Horum igitur singulorum venerabilium Dei Servorum Beatificationis seu Declarationis martyrii causa, quum ab Apostolica Sede digna habita fuisset, quae sacrae huic Congregationi cognoscenda permitteretur, minoribus, ut vocant, superatis iudiciis, eo, brevi annorum cursu, fuit progressa, ut praecipua, quae de martyrio est deque causa martyrii, institueretur quaestio.

Equidem, quae iudicialibus consignata sunt tabulis, qui scrutatus rimatusque fuit, hic non difficili perspexit negotio sibique suasum habuit, bipartitam, tum scilicet ex parte tyranni, seu persecutoris, tum ex parte victimarum, prout eam scilicet ipsa postulat res, cunctisque a iure requisitis praeditam conditionibus, suppetere praestoque esse probationem.

Sive enim iuridicum ille aggressus est in primis expendere fundamentum, quo regitur et sustentatur Causa, eiusmodi illud repperit, quod, ad normam iuris, deprehensum est soletque deprehendi similibus in Causis, quibus datum fuit optatam contingere metam. Sive ad intimum se postea convertit Causae ipsius meritum, utique gavisus est valde sibi ante oculos sistere videns atque micare splendidum catholicae nostrae Religionis triumphum. Cuncta namque, quibus christiani martyrii agnoscitur et demonstratur veritas, nedum in conspectum sese prodiderunt elementa, verum et, ex parte praesertim singulorum venerabilium Dei Famulorum, constitit adiuncta omnia, quae ipsorum antecesserunt et comitata sunt passionem, tantum in se habere et circum effundere luminis, ut patuerit divinam Gratiam ipsos praevenisse venerabiles Dei Servos, in eisque, foecundum tamquam semen, inseruisse quoddam veluti instinctum subeundi pro Christo martyrii.

Quocirca, ut ipsius erat, locum istum, magis quo per eum licuit, plenam in lucem educendum sedulo industrieque curavit Patronus; idque eo quidem consilio idem praestitit et effecit Patronus, ut peculiarem illam, quae circa necessariam de finali perseverantia probationem, quoad nonnullos e venerabilibus Dei Famulis, mota fuerat, facilius et efficacius repelleret difficultatem, gravissima potissimum in medium allata Benedicti XIV sententia, iuxta quam *ab antecedentibus, quantum fas est, argumentum ad consequentes et ultimos actus satis aptum deduci potest* (*De Serv. Dei Beatificat. et Beat. Canonizat.*, lib. III, cap. 18, n. 16).

Quae itaque exordium sui superiore sumpserat anno, ad exitum perducta est iudicialis actio; post binas quippe praehabitas antepraeparatoriam et praeparatoriam Congregationes, generalis successit Congregatio, quae, die decima secunda proxime praeteriti mensis maii, coram Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum fuit Dubium: *An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores suas ex ordine exposuerunt sententias, quas laeto studiosoque animo Sanctissimus Dominus noster est prosequutus, sed supremum Suum iudicium Sibi de more prorogandum duxit, enixius interea postulaturus a Domino, ut Sibi in gravissimo decernendo negotio propitius adesset. Hodierna vero die, quae tertia est post solemnissimum Pentecostes diem, Sacris piissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, meque insimul infrascripto,

eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Ita constare de martyrio et de causa martyrii venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Isaaci Jogues, Sacerdotum, Renati Goupil et Ioannis de la Lande, Coadiutorum, e Societate Iesu, ut procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc Decretum evulgari et in acta sacrae rituum Congregationis referri iussit quarto nonas iunias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

QUEBECEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IOANNIS DE BRÉBEUF, GABRIELIS LALEMANT, ANTONII DANIEL, CAROLI GARNIER, NATALIS CHABANEL, ISAACI JOGUES, SACERDOTUM, RENATI GOUPIL ET IOANNIS DE LA LANDE, COADIUTORUM, E SOCIETATE IESU, IN ODIUM FIDEI INTERFECTORUM.

Super dubio

An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem canonis 2116, § 2, Cod. iur. can., tuto procedi possit ad solemnem praefatorum venerabilium Servorum Dei Beatificationem?

Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum, de quorum martyrio deque causa martyrii agnita nuper et sancita fuit, solemni Ecclesiae iudicio, veritas, nedum penes religiosam per totum paene terrarum orbem diffusam inclytae Societatis Iesu familiam, cuius materno e sinu profecti, sanctique legiferi Patris Ignatii spiritu imbuti, domesticisque tantoque lumine coruscantibus Missionalium sodalium suorum, ipso praeeunte sancto Francisco Xaverio, exemplis nutriti et roborati, supremum heroicae caritatis, ob gloriosum ipsorum martyrium, conscendere illi valuerunt fastigium, verum et apud universum Canadensem populum celebre nomen est, eorumque memoria, quin vel minime languesceret adeo diuturni variique temporis edacitate, recens usque ac vivida manens, viget immo et florescit in dies.

Et merito quidem. Adeuntibus namque extremam illam Americae septentrionalis partem, quam Canadam appellant, si de catholicae rei

prosperitate laetari tantopere licet, sponte ad eosdem mens pervolat venerabiles Dei Famulos, quorum descripta nomina apostolicum hoc in fronte gerit Decretum, eosque magnus exquisitusque complectitur statim et prosequitur grati animi sensus. Nil propterea mirum, si adeo insignis summoque pretio aestimandi recepti beneficii memores iugiter constanterque sese perhibuerunt et probarunt Canadenses cives; quaeque de venerabilium Servorum Dei vita nitide acta, de generosis virtutibus, de inexplebili apostolici zeli ardore, deque praeclaro, quo perfuncti fuerunt, martyrio a maioribus suis, qui gestarum rerum oculati exstiterant fortunatique testes, acceperunt, eadem sancte religioseque custodienda, posterisque fideliter et incorrupte transmittenda curarunt.

Exinde percommode accidit, ut qui novae illius Gallicae coloniae, ex qua perillustris ortus est Canadensis populus, texendam susceperunt historiam, uti consentaneum prorsus erat, atque veritatis iustitiaeque flagitabant iura, silentio praeterire nequiverint magnitudinem benefactorum, quae ex eisdem venerabilibus Dei Famulis inde ab initio promanarunt et promanare pergunt in totam illam regionem. Quodque insuper non parvi est faciendum, idipsum sentierunt aperteque professi sunt non catholici etiam scriptores, iique neque modica auctoritate praediti, perspectae veritatis lumine et ipsi perculsi eique honeste debitum perhibentes obsequium. Quumque perinsignis Caesar Cantù in sua Universali Historia de Canadensium ageret gente, facere id ille non potuit, quin hunc eumdem tangeret, uti reapse tetigit, locum, cum scripsit: « Fra questi Irocchesi e « Uroni, che sopra le fiere non avevano altro vantaggio che una più feconda « invenzione di crudeltà, si avventurarono i Missionarii: il padre Jogues, « che prima arrivò, *cadeva Martire*, i successivi li seppero indolcire ... Erano « riveriti questi *uomini dell'orazione:* li credevano in corrispondenza con « l'Ente Supremo o destri negli incantesimi; e sopratutto la rigidezza del « loro celibato li faceva supporre superiori ai mortali » (Lib. XIV, cap. XI, tom. IV, pag. 548).

Adiuncta haec, de quibus sermo hucusque fuit, quaeque mirum in modum Causam illustrant et commendant, eique peculiarem imprimunt notam, satis superque ostendunt, quantum Causa ipsa tempori opportuna incidat atque fructuosa. In generalibus idcirco sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima secunda proxime praeteriti mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, de duobus insimul, quemadmodum, peculiaribus incidentibus adiunctis, indultum quandoque fuit, actum est Dubiis: *An constet de martyrio et de causa martyrii, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?* et: *An, supposita approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis*

seu miraculis, tuto procedi possit ad solemnem Beatificationem? Quumque hoc alterum pariter Dubium per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, fuisset propositum, qui interfuerunt, cum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores uno veluti ore *tuto procedi posse* responderunt. Quamvis vero de unanimi hac suffragatione Sanctissimus Dominus noster valde fuisset gratulatus, noluit tamen tantae utilitatis tantaeque expetitae laetitiae Causam supremo Suo decretorio absolvere iudicio, sed, ceu de more, hoc Sibi prorogandum duxit, maioris caelestis luminis gratiam interim imploraturus. Hodierna vero die, feria tertia post Pentecosten, sacris Mysteriis devotissime celebratis, ad Vaticanas Aedes acciri praecepit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum Beatificationem.*

Hoc autem Decretum evulgari, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit, quarto nonas iunias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen, et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

COREANA

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI LAURENTII IMBERT, EPISCOPI CAPSENSIS, ET SOCIORUM, IN ODIUM FIDEI AB IDOLOLATRIS INTEREMPTORUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem canonis 2116 § 2, Codicis iuris canonici, tuto procedi possit ad solemnem praefatorum venerabilium Dei Servorum Beatificationem?

Post editum non ita pridem riteque promulgatum Decretum, quo praeclara in ista Beatificationis seu Declarationis martyrii causa sancitum fuit

atque declaratum – *ita constare de martyrio et de causa martyrii novem et septuaginta venerabilium Dei Servorum, ut procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum, de quo agitur* – gaudet quidem animus gestitque sancto perfusus gaudio singulos cominus inspicere atque admirari venerabiles Dei Famulos, quibus tam gloriosus coalescit pugilum manipulus, prout iidem, allato uniuscuiusque descriptoque nomine, superiori in Decreto ex ordine recensentur.

Omnium princeps, episcopali auctus dignitate, atque Vicarii Apostolici munere insignitus, Laurentius Imbert se sistit, binis adstantibus eius administris, sacerdotibus Petro Maurant et Iacobo Chastan, qui, sicut illius in apostolicis perferendis laboribus, ut eas in dissitas ac ferme inhospitas Coreanae regionis plagas Evangelii et humanitatis effunderent lumen, nec non eadem in passione individui fidelesque exstiterant socii, ita meruerunt pariter eiusdem fieri praemii consortes; una quippe simul adepti sunt martyrii palmam, die vigesima prima mensis septembris anni millesimi octingentesimi trigesimi noni. Quae vero eos inter quaedam veluti exoriri visa est contentio, haec generosae, qua singuli praestabant, testis fuit virtutis. Nam, exoptante venerabili Antistite sibi ante unum et alterum sacerdotem boni pastoris obeundas esse partes, animam suam ponendo pro ovibus suis, eumdemque sibi nuncupantibus humilibusque precibus deposcentibus honorem binis praefatis sacerdotibus, aeque tres praenobilis desiderii sui compotes facere dignatus est Deus; quandoquidem eadem in vincula coniecti, eisdem immanibus affecti cruciatibus, coram eodem traducti sunt civili magistratu. A quo interrogati quum essent, quanam de causa in Coream venerint, strenue reposuerunt, se a Romano Pontifice fuisse missos ad salvandas animas et ad christianam religionem propagandam; atque obsistente magistratu, id patriis vetitum esse legibus, Apostolorum pectore ac lingua dignum quum illi dedissent responsum, *obedire oportet Deo magis quam hominibus*, unum idemque extremum perpessi sunt supplicium, spectaculum facti Deo, angelis et hominibus, atque confertissima adstante hominum multitudine, ad spectandum admissa. Horum trium fortissimorum virorum eo vel magis in conspectum se prodit magnitudo meritorum splendidiusque coruscat martyrium, quo eos iucunde cernere est circumdatos aliorum septuaginta sex purpuratorum martyrum corona, quos illi ineffabilibus laboribus, indefesso studio, summa cura suoque praeeuntes virtutum exemplo Evangelio genuerant, Christo pepererant sicque catholica in fide firmaverant, ut tam glorioso exitu sese probaverint dignos. Primus ordine dignitatis venit sacerdos indigena Andreas Kim, eique accedunt, decem numero, tradendae catechesi addicti; qui vero subsequuntur viri sunt ac mulieres, eaeque nuptae, virgines et viduae;

neque unius aut alterius conditionis, sed docti et indocti, nobiles et plebei, divites et pauperes; neque omnes confirmatae aetatis homines, sed senes, adulti, iuvenes, adolescentes, eosque inter non desunt qui quindecim et vix tredecim nati erant annos. Quod autem totius est negotii caput, omnium ad unum tanta in profitenda fide exstitit constantia, ut carnificis ira ac feritas eam haud expugnare potuerit. Non equidem diuturni horridique carceres, non dirissimi cruciatus, non sitis ac inedia, quibus ipsi premebantur, non aliorum horrenda supplicia, non iudicum impiorum terror ac blanditiae, non iuvenilis senilisque aetas, non maternus amor, non filialis pietas, non dulce coniugium martyrum robur ac firmitatem superare valuerunt. Vicit profecto ardentissima ipsorum caritas in Deum; ideoque mirifice confirmasse dicendi sunt celebratam sancti Leonis Magni sententiam; de Martyribus quippe loquens ille, scite vereque scribit: *ipsi Domino Nostro Iesu Christo pro omnibus hominibus mortuo tam propinqui sunt imitatione caritatis quam similitudine passionis* (*Sermo 85, in Natal. S. Laurentii Mart.*).

Hisce de praenobili Causa delibatis, monitore indiget nemo, ut statim suadeat sibi, quantum Causae ipsius pondus sit atque momentum. Merito proinde Parisiensis Societas Missionum ad exteras gentes, de catholica religione atque adeo de humanitatis cultu optime merita, in bonam spem erigitur laetiores in dies et uberiores colligendi succrescentis segetis manipulos; quodque longe maius est atque praestantius, permagna sui suscipient incrementa sacrae Missiones omnes: idque tanti plurimi interest, quanti divinum suadet flagitatque praeceptum: *Euntes in mundum universum, praedicate Evangelium omni creaturae* (Marc., XVI, 14).

Quapropter in generali, quae, die decima secunda nuper elapsi mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, habita est, Congregatione, proposito per Reverendissimum Cardinalem Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem Canonis 2116 § 2, Codicis iuris canonici, tuto procedi possit ad solemnem venerabilium Servorum Dei Laurentii Imbert et Sociorum Beatificationem?* quotquot aderant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores unanimi suffragio *affirmative* responderunt. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster a supremo Suo ferendo iudicio supersedendum duxit, graviterque perpendens quanti res ponderis esset, spatium Sibi sumpsit divinae opis implorandae. Hodierna vero die feria tertia post Pentecosten, devotissime perlitato Eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes advocari iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium

Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, rite decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilium Servorum Dei Laurentii Imbert et Sociorum Beatificationem.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri mandavit quarto nonas iunias anno MDCCCCXXV.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S

Alexander Verde, *Secretarius.*

V

GRATIANOPOLITANA SEU PARISIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI PETRI IULIANI EYMARD, SACERDOTIS, FUNDATORIS CONGREGATIONIS SACERDOTUM A SANCTISSIMO SACRAMENTO AC INSTITUTI ANCILLARUM SANCTISSIMI SACRAMENTI.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefati venerabilis Servi Dei Beatificationem?

Qui factum sit, ut tam longe lateque patere potuerit nomen Venerabilis Servi Dei Petri Iuliani Eymard, apta magis atque idonea alia non suppetit ratio quam quae suum in eo nanciscitur fundamentum, quod scilicet idem venerabilis Dei Famulus benemerentissimam erexit fundavitque utriusque sexus Congregationem, cuius sodales sacratissimae Eucharistiae cultui provehendo et amplificando incumberent totique addicti esse deberent. Numquam enim, sicut hodie, auctus adeo mirifice fuit excrevitque in dies illorum numerus, qui adoratores exsisterent sanctissimi Sacramenti. Huic vero suavissimae et iucundissimae propagandae devotioni, eique, magis quo fieri posset, populari reddendae valde profuerunt qui adeo frequentes tantaque circumdati supplicationis pompa et solemnitate haberi coepti sunt Eucharistici coetus, eosque inter mente animoque excidere numquam poterit, qui, tres ante annos, celebratus Romae fuit tanto cum avitae pietatis et christianae professionis uberrimo fructu.

Ad venerabilem Dei Famulum redeundo, praepotens, qua ille in sacrosanctam Eucharistiam exarsit, caritas adeo totum eum pervasit, ut eiusdem constituerit veluti sanctitatis tesseram; reique proludere ipse visus est Deus. Nam, sicut iudiciales enarrant tabulae, vel ante quam mortalem hanc ingrederetur vitam, coniugibus Eymard eiusmodi facta fuerat praedictio: videlicet iam prope eos suscepturos fore infantem, qui nedum genti suae singularem pareret gloriam, verum et, quodque longe maius, religiosam conderet Familiam, quae Eucharistiae adorandae et colendae mancipata foret. Hanc vero vacuam nequaquam exstitisse vaticinationem, mirum in modum comprobavit eventus.

Neque silentio est praetereunda consuetudo illa, qua coniunctus venerabilis Petrus Iulianus fuit cum parocho vici *Ars* Ioanne Baptista Vianney, biduum vix ante, solemnissimo nempe Pentecostes die, a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI divinae auctoritatis oraculo in Sanctorum canonem relato. In difficultatibus proinde, quibus in nova facienda fundatione venerabilis Petrus Iulianus premebatur, virum sanctitate celebrem adire cum eoque miscere sermones in deliciis habebat, eiusque monitis et hortationibus fideliter obsequenterque obtemperare religioni sibi ducebat. Unde cum Venerabilis Petrus Iulianus in eo esset, ut diu cogitatum consilium in rem deduceret, certiorem statim faciendum curavit amicum suum fidelem, qui, nuncio accepto, gavisus est valde, novumque mox erigendum opus, utpote Sanctissimo Sacramento eiusque cultui destinatum temporique magnopere opportunum, amplissimis iterum atque iterum cumulavit laudibus, atque, futura prospiciens, operis ipsius miram diffusionem et conspicua ex eo in universum christianum populum obventura bona praevidit ominatusque fuit.

Quae sane omnia Causam, iam suo penore instructam, prout conditae postulant iubentque leges, quantum commendent, illustrent atque exornent, non est qui non videat. Quamobrem in universo sacri huius Ordinis Coetu, qui die decima secunda superioris mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro est habitus, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servi Dei Petri Iuliani Eymard Beatificationem?* qui convenerant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores, latis suffragiis, *tuto procedi posse* responderunt. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster ad Spiritus Sancti lumen implorandum cunctis qui aderant indixit preces. Quumque mentem suam manifestam postea facere decrevisset, hodiernam statuit diem, quum, biduum ante, solemnissimum celebratum sit Pentecostes festum; eapropter, post oblatum divinae Maiestati Eucharisticum sacrifi-

cium, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Servi Dei Petri Iuliani Eymard Beatificationem.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis inseri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri praecepit, quarto nonas iunias anno MDCCCCXXV.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VI

AQUEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI MARIAE DOMINICAE MAZZARELLO, PRIMAE SUPERIORISSAE INSTITUTI FILIARUM MARIAE AUXILIATRICIS.

In oppido *Mornese*, Aquensis dioecesis, die 9 maii anni 1837, in lucem prodiit Maria Dominica Mazzarello, in ecclesia paroeciali baptizata. Prima ex septem filiis Iosephi et Magdalenae Calcagno, qui maximam adhibuerunt curam in christiana educatione prolis, puella, ingenio vivaci sed docili et ad virtutem inclinato, peculiare orationis studium praemonstrabat. Undecim circiter annos agens, bene parata prima vice ad sanctam Synaxim admissa fuit et aliquot post menses sacro chrismate confirmata. Diebus festis, praesertim Beatae Mariae Virginis, Sacramenta recipiebat singulari devotione; deinde, parentibus et confessario suadentibus Ssmo Eucharistiae Sacramento quotidie recreabatur. Anno aetatis decimo septimo, ob suam devotionem in caelestem Matrem, Piae Unioni Filiarum Mariae Immaculatae adscribitur. Gravi morbo correpta, vix convalescit, quia adhuc debilis ab agrestibus laboribus se abstinere cogitur et mulieribus ac domesticis manufactis incumbit, prius discipula postea magistra. Sic Deus Famulam suam disponebat ad statum vitae perfectiorem et ad multarum virginum utilitatem. Ipsa enim coadunare coepit in domum locatam, uti scholam institutionis, disciplinae et artis, puellas quas diebus ferialibus in congruis exercitationibus detinebat. Unaquaeque pro

quolibet mense unam solvebat libellam, sed propria in domo cibum et somnum capiebat. Crescente earum numero, nonnullae orphanae utriusque parentis in ipsa domo scholari convivebant. Diebus autem festis conveniebant in atrium aedis ad oblectamenta et solatia percipienda, interiecto aliquo pietatis exercitio et lectione vel narratione grata et utili saepius ex gestis sanctorum et sancti Aloisii Gonzagae. Sacris functionibus adstabant et ad Sacramenta accedebant, modestiam et devotionem praeferentes, sive in ecclesia parochiali, sive in sacello rurali S. Silvestri. In suae conscientiae inceptique operis consiliarium et moderatorem pia mulier adhibuit sacerdotem probatum et viceparochum seu coadiutorem Pestarino, qui sapienti consilio utebatur Prioris Iosephi Frassinetti, eoque vita functo, sacerdotis Ioannis Bosco, cuius Institutum deinceps amplexus est. Non est hic locus laudibus extollere Ven. Ioannem Bosco eiusque sodalitium pro religiosis et alumnis masculis sub nomine et patrocinio S. Francisci Salesii fundatum, de catholica religione et humana societate beneficentissimum et ad omnes fere regiones orbis extensum. Quod quum in statu fertili et constanti esset constitutum, viam aperuit alteri Instituto eiusdem generis pro sororibus et puellis sub invocatione et protectione dulcissimae matris, *Mariae Auxiliatricis*. Sicut S. Vincentius a Paulo ad similem fundationem usus fuerat virtute et opera B. Ludovicae de Marillac, ita Ven. Ioannes Bosco ad novam familiam Filiarum Mariae Auxiliatricis instituendam et propagandam cooperatricem habuit validissimam Mariam Mazzarello. Quindecim puellae ad religiosum statum amplectendum dispositae initium dederunt operi, quae, verba et exempla Mariae Mazzarello secutae, eam veluti matrem et magistram sibi propositam, etiam uti vicariam, postea uti superiorissam, unanimi suffragio, a competente auctoritate confirmato, sibi elegerunt. Difficultates a parentibus obiectas ob perennem a familia absentiam Maria facile superavit, firma et constans vocem Dei potius quam sanguinis audiens. Interim Ioannes Bosco alterum hoc Institutum appositis regulis manuscriptis munivit, et domum in ipso oppido *Mornese* sitam et ad pueros recipiendos destinatam et aedificatam disposuit ut virgines congregatae simul cum superiorissa habitarent. Tyrocinio autem peracto et probato iuxta regulas, undecim idoneae et paratae sanctum habitum induerunt et tria vota religiosa professae sunt, dum tres solummodo habitum acceperunt, coram Venerando Antistite Sciandra, Episcopo Aquensi, sacris caeremoniis adstante Ven. Ioanne Bosco. Quod attinet ad hanc piam mulierem eiusque Institutum cui tam sapienter praefuit, innuere placet nobilissimas litteras Ssmi Domini nostri Pii Papae XI, recurrente anno quinquagesimo ab ipsius Instituti fundatione, ad Rmum Dñum Philippum Rinaldi, supremum Piae Societatis Salesianae moderatorem ac praefatae Familiae Filiarum

Mariae Auxiliatricis delegatum apostolicum missas. In hisce litteris una cum praeclaris virtutibus benemeritae Institutricis summatim enumerantur et collaudantur praecipua religionis, misericordiae et apostolatus exerciti quae per varias Europae et Americae regiones, dioeceses ac missiones, non excepta hac ipsa Alma Urbe, a Sororibus Mariae Auxiliatricis peraguntur in scholis, collegiis, asylis infantiae, nosocomiis, orphanotrophiis, missionibus, etc., ad bonum Ecclesiae et societatis, ad animarum salutem et praecipue ad puellarum educationem, Christi caritate urgente, adiuvante et remunerante. Tandem Dei Famula, Superiorissae generalis munere usque ad obitum optime perfuncta, humilis, patiens, fortis mulier, ac suarum filiarum amabilis mater, religiosae observantiae ac bonorum operum admirabile exemplar, cuncta membra Instituti Filiarum Mariae Auxiliatricis in unum cor et in animam unam suo capiti iuncta, laeto iucundoque animo circumspiciens, extrema et suavi salutatione benedixit, et virgo sapiens et prudens, Dei, Ecclesiae et Mariae famula et filia fidelis et amantissima, decem post annos a votorum professione decurrentes, die sabbati 14 maii anni 1881, ad caelestem patriam placidissime migravit. Interim fama sanctitatis, quam Maria Mazzarello in vita adepta fuerat, post obitum magis clara, diffusa et perseverans, invaluit, super qua in ecclesiastica curia Aquensi Processus Ordinarius Informativus confectus est, et Romam ad Sacram Rituum Congregationem delatus. Servato iuris ordine, quum, scriptorum Servae Dei revisione peracta et probata, nihil obstet quominus ad ulteriora procedatur, instante Rmo D. Francisco Tomasetti, Societatis Salesianae et huius Causae postulatore, atque attentis litteris postulatoriis quorumdam Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium, complurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, nobilium mulierum et religiosarum Congregationum ac piarum Societatum, Emus ac Rmus Dñus Ioannes Cagliero, Episcopus Tusculanus et eiusdem Causae Ponens ac Relator, in Ordinario sacrorum rituum Congregationis Coetu subsignata die ad vaticanas aedes coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres, sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus discussis ac perpensis, rescribere censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 19 maii 1925.

Facta postmodum super his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum

habuit et probavit; simulque propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Famulae Dei Mariae Dominicae Mazzarello, primae superiorissae Instituti Filiarum Mariae Auxiliatricis. Die 27, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VII

DECRETUM

NOVAM RITUALIS ROMANI EDITIONEM APPROBANS

Hanc Ritualis Romani Vaticanam editionem, diligenter revisam, emendatam et auctam ad normam Codicis iuris canonici, Rubricarum Missalis Romani atque Decretorum Apostolicae Sedis, Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI, referente infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, ratam habuit et approbavit, atque uti *typicam* habendam esse decrevit, cui futurae editiones eiusdem Ritualis Romani conformandae erunt. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 10 iunii 1925.

✠ A. Card. Vico, Episc. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DUBIA CIRCA IMPEDITOS AB URBE ADEUNDA AD IUBILAEUM LUCRANDUM

S. Poenitentiariae Apostolicae proposita sunt dubia, quae sequuntur:

I. Cum Constitutio *Apostolico muneri*, d. 30 iulii anni 1924, sub n. VIII, ab itinere romano instituendo atque a basilicis visitandis pro indulgentia Iubilaei anni 1925 eximat etiam operarios, qui cotidiano sibi victum labore comparantes nequeunt se ab eo per tot dies atque horas abstinere; quaeritur, utrum nomine *operarii* ii soli intelligi debeant qui labori manuali incumbunt; an etiam illi, qui, arti non servili addicti, modicam ex eorum labore referunt retributionem, ita ut mediis destituantur Urbem peregre petendi.

II. An indulgentia iubilaris hoc anno extra Romam ab iis etiam acquiri possit, qui, etsi mediis non careant Urbem petendi, domi tamen alia ratione detinentur, uti, v. gr., uxor a marito abire prohibita.

III. In eadem Constitutione omnibus stabili impedimento detentis, si extra Urbem commorantur, conceditur ut bis intra Anni Sancti decursum iubilarem consequantur indulgentiam: quaeritur idcirco utrum huiusmodi fideles hanc indulgentiam bis pro se consequi valeant; an semel quidem pro se, iterum vero pro defunctis.

Omnibus mature perpensis, S. Poenitentiaria respondendum esse censuit:

Ad I^{um} affirmative ad primam partem; negative ad alteram.

Ad II^{um} negative.

Ad III^{um} negative ad primam partem, affirmative ad alteram.

Datum ex S. Poenitentiaria Apostolica, die 9 martii 1925.

Salvator Luzio, *S. P. Regens.*

A. Anelli, *S. P. Substitutus.*

habuit et probavit; simulque propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Famulae Dei Mariae Dominicae Mazzarello, primae superiorissae Instituti Filiarum Mariae Auxiliatricis. Die 27, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VII

DECRETUM

NOVAM RITUALIS ROMANI EDITIONEM APPROBANS

Hanc Ritualis Romani Vaticanam editionem, diligenter revisam, emendatam et auctam ad normam Codicis iuris canonici, Rubricarum Missalis Romani atque Decretorum Apostolicae Sedis, Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI, referente infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, ratam habuit et approbavit, atque uti *typicam* habendam esse decrevit, cui futurae editiones eiusdem Ritualis Romani conformandae erunt. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 10 iunii 1925.

✠ A. Card. Vico, Episc. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DUBIA CIRCA IMPEDITOS AB URBE ADEUNDA AD IUBILAEUM LUCRANDUM

S. Poenitentiariae Apostolicae proposita sunt dubia, quae sequuntur:

I. Cum Constitutio *Apostolico muneri*, d. 30 iulii anni 1924, sub n. VIII, ab itinere romano instituendo atque a basilicis visitandis pro indulgentia Iubilaei anni 1925 eximat etiam operarios, qui cotidiano sibi victum labore comparantes nequeunt se ab eo per tot dies atque horas abstinere; quaeritur, utrum nomine *operarii* ii soli intelligi debeant qui labori manuali incumbunt; an etiam illi, qui, arti non servili addicti, modicam ex eorum labore referunt retributionem, ita ut mediis destituantur Urbem peregre petendi.

II. An indulgentia iubilaris hoc anno extra Romam ab iis etiam acquiri possit, qui, etsi mediis non careant Urbem petendi, domi tamen alia ratione detinentur, uti, v. gr., uxor a marito abire prohibita.

III. In eadem Constitutione omnibus stabili impedimento detentis, si extra Urbem commorantur, conceditur ut bis intra Anni Sancti decursum iubilarem consequantur indulgentiam: quaeritur idcirco utrum huiusmodi fideles hanc indulgentiam bis pro se consequi valeant; an semel quidem pro se, iterum vero pro defunctis.

Omnibus mature perpensis, S. Poenitentiaria respondendum esse censuit:

Ad I^{um} affirmative ad primam partem; negative ad alteram.

Ad II^{um} negative.

Ad III^{um} negative ad primam partem, affirmative ad alteram.

Datum ex S. Poenitentiaria Apostolica, die 9 martii 1925.

Salvator Luzio, *S. P. Regens.*

A. Anelli, *S. P. Substitutus.*

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

BAIOCEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DANIEL-BINOT)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Andreae Binot in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 1ª augusti 1925, hora 12ª, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An sententia Rotalis diei 17 martii 1923 (qua declaratum est non constare de nullitate matrimonii in casu), confirmanda sit an infirmanda?

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Andreae Binot curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

F. Parrillo, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancelleria Tribunalis S. R. Rotae, die 17 iunii 1925.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Monsieur André Binot, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94, le 1ᵉʳ Aaoût 1925), à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 17 Mars 1923?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Monsieur André Binot, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

BALTIMOREN.

NULLITATIS MATRIMONII (SCHUMM-MAC SMITH).

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Calvini Mac Smith in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94), die 17 octobris 1925, hora 11ª ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commemorationis praedicti Domini Calvini Mac Smith curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

U. Mannucci, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 20 iunii 1925.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Monsieur Calvin Mac Smith, défendeur en cette canse, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 17 octobre 1925, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas présent?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Monsieur Calvin Mac Smith, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI SACRAMENTI

AVVISO DI CONCORSO

Nella Segreteria della Sacra Congregazione dei Sacramenti avrà luogo, il giorno 13 luglio p. v., alle ore 8 antimeridiane, un concorso per alcuni posti di Officiali minori.

Quelli che vogliono prendervi parte, dovranno, non più tardi del 5 luglio suddetto, rivolgere la propria domanda all'Emo Sig. Cardinale Prefetto, corredata dai relativi documenti.

Il concorso consisterà in una prova scritta sulla materia canonica relativa alla competenza specifica di questa S. Congregazione.

Dalla Segreteria della S. C. dei Sacramenti il 16 giugno 1925.

† L. CAPOTOSTI, Vescovo di Terme, *Segretario.*

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 23 giugno 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Particolare*, nella quale gli Emi Signori Cardinali, nonchè i Reverendissimi Prelati Officiali componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1. Intorno alla validità dei Processi Apostolici sopra i miracoli in specie, proposti per la Canonizzazione della Beata Lodovica de Marillac Vedova Le Gras, Confondatrice della Società delle Figlie della Carità.

2. Intorno alla validità dei processi Ordinario ed Apostolico, costruiti nella Curia Vescovile di Viviers, sopra il martirio e sopra i segni e miracoli nella causa dei Servi di Dio Giacomo Salesio, Sacerdote, e Guglielmo Saltamochio, Coadiutore, della Compagnia di Gesù, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede.

3. Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia ecclesiastica di S. Bonifacio sopra un miracolo per la Causa del Ven. Servo di Dio Andrea Uberto Fournet, Fondatore della Congregazione delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea.

4. Intorno alla validità dei Processi Apostolico ed Ordinario per la Causa del Servo di Dio Domenico Savio, laico, alunno dell'Oratorio Salesiano.

5. Intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Paolo Ginhac, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

6. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Maria della Solitudine Torres Acosta, Fondatrice delle Serve di Maria, Ministre degli Infermi.

7. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Maria Teresa Carlotta de Lamourous, Fondatrice dell'Istituto delle Suore della Misericordia.

8. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Anna Margherita Adelaide Emilia de Vialar, Fondatrice della Congregazione delle Suore di S. Giuseppe dall'apparizione.

9. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Maria Poussepin, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di Carità della Presentazione della Beata Maria Vergine, « de Tours ».

10. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato al Servo di Dio Fra Corrado da Parzham, Laico professo dell'Ordine dei Minori Cappuccini.

11. Intorno al culto, come sopra, non mai prestato alla Serva di Dio Maria Giuseppa Rossello, del III Ordine di S. Francesco, Fondatrice dell'Istituto delle Figlie della Misericordia.

TRIBUNALE DELLA S. R. ROTA

Gli esami della sessione estiva, per il conseguimento del titolo di Procuratore e Avvocato rotale, si terranno nella sede del Tribunale il 22 del prossimo luglio, dalle ore 8.30 alle 18.30.

Le domande relative, corredate dei necessari documenti, dovranno essere presentate alla Cancelleria della Rota non oltre il 15 luglio.

27 giugno 1925.

M. Massimi, *Pro-Decano.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

7 aprile 1925. Monsig. Enrico Caiazzo, *Sottosegretario della S. C. dei Religiosi.*

4 giugno » Monsig. Giacomo Ryan e il Revmo P. Pietro Vidal, S. I., *Consultori della S. C. dei Seminari e Studi.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

20 ottobre 1924. L'Emo Sig. Cardinale Alessio Ascalesi, *Protettore delle Suore Orsoline di Benevento.*

16 maggio 1925. L'Emo Sig. Cardinale Tommaso Boggiani, *Protettore delle Suore Adoratrici del Preziosissimo Sangue* (O'Fallon, Missouri, U. S. A.).

22 » » Monsig. Augusto Boudinhon, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

23 » » Monsig. Costantino Ajuti, *Delegato Apostolico nell'Indocina.*

2 giugno » Monsig. Cesare Orsenigo, Arcivescovo tit. di Tolemaide di Libia, *Nunzio Apostolico in Ungheria.*

6 » » Monsig. Angelo Rotta, Arcivescovo tit. di Tebe, *Delegato Apostolico a Costantinopoli.*

16 » » Monsig. Paolo Giobbe, Arcivescovo tit. di Tolemaide, *Nunzio Apostolico in Columbia.*

Assistente al Soglio Pontificio:

15 maggio 1925. Monsig. Luigi Maria Benzinger, Vescovo di Quilon.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

22 marzo 1922. Monsig. Casimiro Nosalewski, della diocesi di Kamieniec.

11 febbraio 1925. Monsig. Ernesto Van Roey, dell'archidiocesi di Malines.

15 aprile » Monsig. Felice Gallinetti, dell'archidiocesi di Bologna.

11 maggio » Monsig. Eugenio Morandi, della diocesi di Cremona.

» » » Monsig. Gustavo Depreitere, della diocesi di Oklahoma.

18 » » Monsig. Stefano Podraczky, della diocesi di Rosnavia.

20 » » Monsig. Giovanni Boda, della diocesi di Sabaria.

29 » » Monsig. Adelardo Fontaine, della dioc. di S. Giacinto.

Prelati Domestici di S. S.:

8 ottobre 1924. Monsig. Guglielmo J. Fitz Gerald, della diocesi di Trenton.

» » » Monsig. Edoardo F. Egan, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Giuliano Firlinski, della medesima diocesi.

11 » » Monsig. Giovanni Castellà Marquet, della diocesi di Tarazona.

5 gennaio 1925. Monsig. Pietro A. Sabourin, della diocesi di Valleyfield.

» » » Monsig. Teodulo Nepveu, della medesima diocesi.

4 febbraio » Monsig. Giovanni Ugolinelli, della diocesi di Poggio Mirteto.

3 marzo » Monsig. Edoardo Casiroli, della diocesi di Pavia.

25 aprile » Monsig. Roberto Sawicki, della diocesi di Culma.

4 maggio » Monsig. Carlo Menegazzi, del Patriarcato di Venezia.

7 » » Monsig. Adamo Pęski, della diocesi di Plock.

» » » Monsig. Casimiro Targowski, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Vincenzo Chabowski, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Marcello Nowakowski, della medesima diocesi.

11 » » Monsig. Giovanni G. Heiring, della diocesi di Oklahoma.

» » » Monsig. Raniero Sevens, della medesima diocesi.

16 » » Monsig. Giuseppe Locatelli, della diocesi di Bergamo.

16 maggio 1925. Monsig. Vincenzo Cavadini, della diocesi di Bergamo.
20 » » Monsig. Alessandro Tauber, della diocesi di Sabaria.
23 » » Monsig. Tommaso Rossi, della diocesi di Novara.
29 » » Monsig. Luigi Adelardo Senecal, della dioc. di S. Giacinto.
» » » Monsig. Michele Takács, della diocesi di Vacz.
» » » Monsig. Gustavo Schwarcz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Alessandro Imrik, della diocesi di Gran Varadino
» » » Monsig. Antonio Mayer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Colomanno Molnár, della medesima diocesi.
8 giugno » Monsig. Vito Annese, della diocesi di Monopoli.
13 » » Monsig. Michele A. Shine, della diocesi di Lincoln (S. U. A.).
16 » » Monsig. Emilio Feliciano Vacha, dell'archidiocesi di Torino.
18 » » Monsig. Costantino Bieda, della diocesi di Presmilia.
» » » Monsig. Adalberto Tomaka, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Michnikowski, della diocesi di Plocl
19 » » Monsig. Filippo Giobbe (Roma)

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

12 giugno 1925. Al sig. Dino Branca, dell'archidiocesi di Milano.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

16 febbraio 1925. Al sig. ing. Ugo Dessberg, del Vicariato Apostolico di Egitto.

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

12 agosto 1924. Al sig. avv. Augusto Milani (Roma).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

7 febbraio 1925. Al sig. Bernardo Carrascal, della diocesi di Zamora.
» » » Al sig. Girolamo Aguado, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Paolo Buran, della medesima diocesi.
24 marzo » Al sig. conte Giorgio Cornet d'Elzius de Peissant, della diocesi di Liegi.
» » » Al sig. Giorgio Speekaert, della medesima diocesi.
5 maggio » Al sig. Giovanni Nardini (Roma).
18 » » Al sig. Giuseppe Claver Casavant, della dioc. di S. Giacinto.
» » » Al sig. dott. Amedeo Lombardo, del Vicar. Apost. d'Egitto.
29 » » Al sig. dott. Giovanni Guarnieri Imbucci, dell'archidiocesi di Napoli.
10 giugno » Al sig. conte Enrico de Loppinot, della diocesi di Nancy.
16 » » Al sig. ing. Antonio Roncoroni, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Valeriano Stawiarski, della diocesi di Presmilia.
» » » Al sig. Filippo Viola, della diocesi di Rieti.
18 » » Al sig. cav. Giuseppe Jeanson, dell'archidiocesi di Parigi.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

7 febbraio 1925. Al gener. Mariano Breton, Governatore militare di Zamora.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

8 ottobre 1924. Al sig. Antonio Curran, della diocesi di Trenton (S. U. A.).
23 dicembre » Al sig. Gabriele Le Filleul des Guerrots, dell'archid. di Rouen.
» » » Al sig. Lorenzo Trevoux, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giorgio Fouquet, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Enrico Cavrel, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Vittorio Bettencourt, della medesima archidiocesi
28 gennaio » Al sig. Perfetto Mendez Padilla, della diocesi di Zamora.
22 febbraio » Al sig. Giulio Haelling, dell'archidiocesi di Rouen.
20 aprile 1925. Al sig. dott. Giovanni Goodwin Grimley, dell'archidiocesi di Nuova York.
7 maggio » Al sig. ing. Nicola Antonacci, della diocesi di Lecce.
» » » Al sig. ing. Gaetano Mariano. della medesima diocesi.
18 » » Al sig. Patrizio Enrico O' Neil, della diocesi di Los Angelos (S. U. A.).
» » » Al sig. avv. Edmondo Roher, della diocesi di Sabaria.
» » » Al sig. Samuele Casavant, della diocesi di San Giacinto.
» » » Al sig. dott. Eugenio Turcot, della medesima diocesi.
24 » » Al sig. Giorgio Vittore Hutton, della diocesi di Nottingham.
13 giugno » Al sig. prof. Alfonso G. Vitolo, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Al sig. Simeone Boyer, dell'archidiocesi di Montréal.
16 » » Al sig. archit. Fausto Roncoroni, dell'archidiocesi di Milano.
21 » » Al sig. Luciano Clause, della diocesi di Versailles.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

13 maggio 1925. Al sig. Giovanni Hallenbarter, capitano nella Guardia Svizzera Pontificia.
29 » » Al sig. Giuseppe de Lesqueu, dell'archidiocesi di Rennes.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

7 febbraio 1925. Al sig. Marcello Samaniego, della diocesi di Zamora.
11 marzo » Al sig. cav. Francesco Carrino, dell'archidiocesi di Napoli.
6 giugno » Al sig. Federico Kelleter, dell'archidiocesi di Colonia.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

21 febbraio 1925. Al sig. Ansgario Masson, dell'archidiocesi di Cambrai.
11 marzo » Al sig. Dionisio Tortora (Roma).
7 maggio » Al sig. Enrico Pelster, della diocesi di Münster.
» » » Al sig. dott. Luca Grünenwald, della diocesi di Spira.
9 » » Al sig. Publio Scala (Roma).
11 maggio 1925. Al sig. Francesco De Sanctis, (Roma).
5 giugno » Al sig. Giovanni Basciù, della diocesi di Udine.
6 » » Al sig. Pietro Disselkamp, dell'archidiocesi di Colonia.
19 » » Al sig. Filippo Stein, della diocesi di Magonza.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI. felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri segreti Soprannumerari di S. S.:

25 maggio 1925. Monsig. Stefano Tumbas, dell'Amministrazione Apostolica della Bačka.
» » » Monsig. Leonardo Hegedus, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Pietro Evetović, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Antonio Skenderović, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Biagio Hirka, della medesima Amministrazione.
» » » Monsig. Giacomo Murphy, della diocesi di Buffalo.
27 » » Monsig. Giulio Czapik, della diocesi di Csánad.
28 » » Monsig. Luigi Broul, della diocesi di Hradec Králové.
» » » Monsig. Agostino Stránsky, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Retzbach, dell'archidiocesi di Friburgo.
» » » Monsig. Emiliano Stumpf, della medesima archidiocesi.
9 giugno » Monsig. Daniele Byrnes, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Monsig. Giuseppe Emanuele Lopez, della diocesi di Concezione.
13 » » Monsig. Leone Triana, della diocesi di Bogotá (Colombia).
» » » Monsig. Uberto Schmitz, della diocesi di Münster.
15 » » Monsig. Giovanni De Leo, dell'archid. di Reggio Calabria.
» » » Monsig. Francesco Malavenda, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Romualdo Proske, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Monsig. Carlo Goetz, della medesima archidiocesi.
17 » » Monsig. Giovanni Daněk, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Emmanuele Snášel, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Hubik, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Blasek, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Hobich, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Filippo Lokaicsek, dell'archidiocesi di Belgrado.
» » » Monsig. Dionisio Herresbacher, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luigi Wagner, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luigi Braccetti (Roma).
18 » » Monsig. Giovanni Giuseppe Alvares de Moura, della diocesi di Porto Alegre.
» » » Monsig. Alberto Canestri, della diocesi di Forlì.
» » » Monsig. Giuseppe Velardos Parejo, della diocesi di Badajoz.
» » » Monsig. Mauro Muñoz Santos, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Prudenzio Conde Rivallo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Rodriguez Ferreras, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Vittoriano Gomez, della diocesi di Madrid.
» » » Monsig. Paolo Burawski, della diocesi di Plock.
22 » » Monsig. Luigi Boni, dell'archidiocesi di Modena.

Camerieri segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

13 giugno 1925. Il sig. Enoch Buhl libero barone de Guttenberg, della diocesi di Spira.
» » » Il sig. Edgar de Hobe, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Il sig. principe Francesco de Salm Reifferscheidt, della medesima archidiocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

29 maggio 1925. Monsig. Ermanno Seibold, della diocesi di Rottemburgo.
13 giugno » Monsig. Federico Sargolini, dell'archidiocesi di Camerino.
15 » » Monsig. Mariano Galovic, della diocesi di Diakovo.
» » » Monsig. Giuseppe Sokol, della medesima diocesi.
18 » » Monsig. Giacinto Rascioni, della diocesi di Tolentino.

Camerieri d'onore extra urbem

27 maggio 1925. Monsig. Luigi Maria Carbone, dell'archidiocesi di Lanciano.
» » » Monsig. Raffaele D'Annibale, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco di Fabio, della medesima archidiocesi.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

15 giugno 1925. Il sig. Paolo Vanauld, della diocesi di Nizza.
18 » » Il sig. Ferdinando del Castillo y Villanueva, della diocesi di Barcellona.
20 » » Il sig. Arpad de Wenczel, dell'archidiocesi di Strigonia.

NECROLOGIO

2 giugno 1925. Mons. Tommaso Kurialacherry, Vescovo di Changanacherry.
5 » » Angelo Albino Pardini, Vescovo titolare di Zama.

PAG.

VI. *Aquen.* – Decretum pro Beatificatione et Canonizatione Servae Dei Mariae Dominicae Mazzarello, primae superiorissae Instituti Filiarum Mariae Auxiliatricis. – 27 Maii 1925 . . . 323

VII. Decretum novam Ritualis Romani editionem approbans. – 10 Iunii 1925 326

ACTA TRIBUNALIUM

Sacra Poenitentiaria Apostolica

Dubia circa impeditos ab Urbe adeunda ad Iubilaeum lucrandum. – 9 Martii 1925 327

Sacra Romana Rota

Citationes edictales:

I. *Baiocen.* – Nullitatis matrimonii (Daniel-Binot). – 17 Iunii 1925 . . . 328

II. *Baltimoren.* – Nullitatis matrimonii (Schumm - Mac Smith). – 20 Iunii 1925 329

DIARIUM ROMANAE CURIAE

II. Sacra Congregazione dei Sacramenti: *Avviso di concorso* 330

II. Sacra Congregazione dei Riti . . . 330

III. Tribunale della S. R. Rota 331

IV. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 331

V. Maggiordomato: *Nomine* 335

VI. Necrologio 336